THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 23 SEPTEMBER 1, 1931 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

DER LICHTKINDEREN ROEPING

Want eertijds waart gij duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere; wandelt als kinderen des lichts. — Efeze 5:8.

Geweldige tegenstelling!

Gij waart duisternis, — gij zijt kinderen des lichts!

Machtige woorden, aangrijpender, dieper treffend, om hun stillen eenvoud, terwijl ze toch in den diepsten grond der zaak alomvattend zijn in hun rijke beteekenis, God, den mensch, het vleesch, de wereld, Satan en hel, hemel en aarde, den tijd en alle tijdelijke dingen, de eeuwigheid en de eeuwige lichtwereld der heerlijke toekomst, den uitnemenden rijkdom en de grootheid der kracht Gods, die Hij gewrocht heeft in Christus . . .

Alles, alles! in dat ééne, korte, eenvoudige, doch diepzinnige en zoo beteekenisvolle woord: gij waart duisternis, — maar nu zijt gij licht in den Heere!

Verstaat ge het, gemeente des Heeren? Vat ge het, lichtkind, kind van God, den Vader der lichten? Vindt dit woord weerklank in het binnenste van u, o mijne ziel? . . . .

Neen, niet of gij scherpzinniglijk deze woorden kunt ontleden, met fijn uitgesponnene dialectiek er over kunnen redeneeren, stuk voor stuk den inhoud er van kunt blootleggen voor het verstand des nietigen menschen en . . . . den totaal-indruk van het aangrijpende, het hart-vermurwende, vleesch-verbrijzelende, het tot in de reine lichtzalen der eeuwige tegenwoordigheid en gemeenschap Gods ziels-verheffende van dit getuigenis misschien kunt ontzenuwen en vernietigen, is de allesbeslissende vraag. Maar, zijn deze machtig-eenvoudige woorden, deze dragers van de geweldige werkelijkheid der antithese, waarin God het licht, *Zijn* licht, *Zichzelven* verheerlijkt, voor u een getuigenis, een stemme Gods, weerklank vindend in het diepst uws harten, zoodat de Geest in u met een onafwijsbaar getuigenis getuigt, dat de Geest de waarheid is, uw hart, uzelven aangrijpend, neerwerpend, verbrijzelend, weer opheffend, tot ge de lichtstraal van dit eeuwige licht in eigen ziele met blijde ontroering ontwaart, kent, liefhebt, God er voor dankt en onweerstaanbaar gedrongen wordt om uw hart en leven ook te ontsluiten voor de onvermijdelijke roeping, die uit de werkelijkheid dezer machtige antithese volgt: wandelt als kinderen des lichts!?

De natuurlijke mensch begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn. Ze zijn hem dwaasheid. Hij kan ze niet begrijpen, want ze worden geestelijk onderscheiden . . . .

En deze woorden spreken van een der dingen des Geestes, van *het* machtige ding des Geestes! Licht en duisternis! Gij waart . . . . gij zijt! Licht uit duisternis! Het leven uit den dood! De eeuwige dag uit den bangen nacht! Goddelijk wonder der genade! Ding des Geestes!

Daarom grijpt dit getuigenis den natuurlijken mensch niet aan. Hij leest, maar wordt niet aangetrokken; hij hoort, maar verstaat niet; hij ziet, maar bemerkt niet; het getuigenis dringt tot in zijn natuurlijk verstand, tot in zijn steenen hart door, maar hij wordt niet ontroerd, de duisternis van zijn tegenwoordig zijn brengt hem niet in verbrijzeling des harten op de knieën; hij roept niet in verslagenheid des harten uit: O, God, wees mij, zondaar genadig! Het licht kent hij niet; de liefelijkheid van het licht smaakt hij niet; de zaligheid van het licht doet zijn hart niet opspringen van vreugde; de reine blijdschap van het licht trekt hem niet onweerstaanbaar aan. Het licht haat hij; de duisternis heeft hij lief. In die duisternis blijft hij rondwaren, volgend de dwaallichtjes van eigen philosofie; prijzend het licht, dat hij zelf meent te ontsteken in de duisternis, zich beroemend op hetgeen niet van boven, maar van beneden, niet hemelsch maar aardsch, niet Goddelijk, maar duivelsch is . . . .

Gij zijt duisternis! zoo klinkt het van boven, uit den mond van Hem, die niet liegen kan.

Ik ben licht! zoo klinkt het van beneden, uit het hart van den natuurlijken mensch, licht . . . . in mijzelven!

Maar gij, die wandelt onder de kinderen des lichts, die der lichtkinderen belijdenis op uwe lippen neemt, verstaat gij, vangt gij op in uwe ziel, dit getuigenis?

O, duizendmaal misschien zagen we, lazen we, hoorden we deze eenvoudige machtwoorden: gij waart . . . gij zijt . . . . wandelt!

Is het gevaar niet meer dan denkbeeldig, dat door de verleiding des vleesches de macht der gewoonte ons zoo heeft verstompt, verhard, dat ook wij de hemelsche lichttrekking dezer roepstem niet meer gevoelen?

Of is het ook misschien met ons reeds meer of min zoo, door de verleiding der ijdele philosofie der wereld, dat we, wandelend bij het licht des vuurs, dat de wereld ontsteekt en in de spranken, die we zelf ontstoken hebben, meenen te wandelen in het hemelsch licht?

Gij waart duisternis!

Gij zijt licht!

Machtige antithese!

Wondere genade!

Heerlijke openbaring der barmhartigheden Gods, waardoor gewrocht werd onze verlossing in den Heere!

Uit de duisternis tot het licht!

Er is, in de schepping Gods, misschien niets zoo wonderlijk-heerlijk als het licht. Duisternis, de absolute duisternis, kennen wij niet, ook niet in den nacht. Duisternis is het niet, de scheiding, de vervreemding, de eeuwige verstijving, de dood. Licht is trilling des levens, gemeenschap, het leven zelf. Het licht straalt uit en kaatst terug, gaat van God uit, keert tot Zijn goddelijk oog terug, de dingen met zich voerend tot in de levende gemeenschap met Gods Vaderhart . . . .

Daarom is duisternis beeld van de ongerechtigheid, van heel de sfeer der vervreemding van God. In die sfeer heerscht de dood. Daar waart de leugen rond. Daar woont de dwaasheid bij de ongerechtigheid. Daar verneemt men de stem van haat en nijd, van godslastering en vijandschap tegen God, van toorn en geroep, van laster en twist en zot geklap. Daar is het slijk der onreinigheid en vuilheid en alle boosheid. Dat alles *is* duisternis . . . .

En licht is de geestelijke levenstrilling, die uitgaat van den levenden God. Want Hij is een licht en er is gansch geen duisternis in Hem. Licht is de eeuwige werking van Zijn wezen. Want Hij is goed, de Goede, het Summum Bonum, het hoogste, neen, het eenig Goed, en de overvloeiende Fontein aller goeden. Alles in dat eeuwig Goddelijk Wezen trilt van absolute waarheid en waarachtigheid, van recht en gerechtigheid, van reinheid en heiligheid, van liefde en gemeenschap, van leven en vriendschap, van nooit gekende heerlijkheid en schoonheid en liefelijkheid, van genade en barmhartigheid. Dat is licht, het absolute licht, het eeuwige licht, de lichtbron, de eeuwige, heerlijke God Zelf! En alles wat levensgemeenschap heeft met die Fontein aller goeden, al, wat deelen mag in de trilling van dat Goddelijk lichtleven, is zelf licht, licht door Hem! . . . .

Eertijds waart gij duisternis! . . . .

Verpletterend oordeel over ons vleesch, over onszelven, over onzen natuurlijken oorsprong, over alles, wat wij zijn en heel de wereld is; over alles, wat wij doen en heel de wereld doet . . . . uit ons-, uit zichzelf!

Duisternis!

Niet: duister; niet *in* de duisternis; maar: *duisternis!* De vervreemding van het licht, van God, de dood zelf; al de werkingen des doods, als daar zijn: vijandschap tegen God, haat, nijd, onreinigheid, vuilheid en alle boosheid, de leugen en alle ongerechtigheid. Duisternis! het inbegrip van alles, wat tegenover het licht, tegenover het goede, tegenover God staat, denkt, wil, begeert, streeft, handelt, ziet, hoort, spreekt, zingt en klaagt, lacht en weent, woelt en werkt! En: dat *waart* gij! O, donderend oordeel des hemels! Niet: dat zocht gij bij wijlen. Niet: gij werdt er bij tijden toe verleidt, om het licht te verlaten en in de duisternis te wandelen. Niet: er is bij al uw licht toch ook een donkere schaduwzijde aan uw bestaan en leven. Neen, niets van dat alles! Het oordeel over wat gij en ik van nature zijn en doen, over wat de wereld ooit zoekt en vindt, opricht en afbreekt, denkt en spreekt, wil en realiseert, ook over het allerschoonst-menschelijke, het allerliefelijkst-humane, 't allermachtigst-vleeschelijke, het meest-imponeerend aardsche, — het oordeel des hemels, dat van geen wikken en wegen, van geen buigen of wijken weet, is volstrekt: Gij *waart* duisternis! . . . .

Dat was uw bestaan, o, kind des lichts!

Dat was uw lichaam en dat was uwe ziel . . . . duisternis! Dat was uw been en uw vleesch . . . . duisternis! Dat was uw bloed en uw zenuwweefsel, uw hoofd en uw hand, uw oog en uw oor en uw mond . . . . duisternis! Dat was uw verstand, dat was uw wil, dat was uw begeeren, dat waren al de roerselen uwer ziel, al de diepe bewegingen van uw hart en nieren . . . . duisternis. De duisternis was niet rondom u, de duisternis was in u, de duisternis waart gij! . . . .

Daarom waren al uwe werken, daarom was geheel uwen wandel, duisternis!

Gij waart een duisterkind der duisternis in de duisternis wandelend!

Ook al het licht, dat in u was, het natuurlijk licht in uw verstand, in uw conscientie, verdoofdet gij, verkeerdet gij in duisternis! Want gij waart eertijds duisternis, en hoe zal het licht uit de duisternis *geboren* worden? . . . .

Hoe, ach! hoe? . . . .

En toch . . . .

Eertijds! Niet: thans! Gij *waart* . . . niet: gij *zijt!* En wat maakte scheiding, geestelijke scheiding, de scheiding der radikale antithese tusschen dat bange, dat vreeselijke, dat helsche *eertijds* en dat vrije en blijde en heerlijke, hemelsche thans? . . . .

Want thans zijt gij licht. Niet: gij zijt eeniger-

mate verlicht. Geen reformatie. Geen verbetering. Geen karaktervorming. Neen: nieuwe geboorte, een nieuwe natuur, een in beginsel ganschelijk vernieuwde mensch. Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden! Eertijds duisternis, thans licht; eertijds de dood, thans het leven; eertijds vijandschap, thans de liefde Gods; eertijds de leugen, thans de waarheid; eertijds de ongerechtigheid, thans de gerechtigheid; eertijds de onreinheid, thans de heiligheid; eertijds geroep en lastering; thans de lof en prijs van den Allerhoogste; eertijds de hel, thans de hemel! . . . .

En dat zijt gij, niet naar het oordeel van een leugenachtigen mensch, maar naar datzelfde oordeel des hemels, des lichts, des eeuwigen Gods, dat u eerst verpletterde en verbrijzelde in het stof!

Dat zijt gij, hoe? waardoor? door welke macht? . . .

Vanwaar dat alles doorsnijdende verschil tusschen het eertijds en het thans?

Was het uwe keuze, uw vrije wil, de inspanning van al uwe krachten, toen gij dood waart door de misdaden en de zonden, die deze tot op den bodem van uw bestaan ingrijpende verandering bewerkte, waardoor gij, die duisternis waart, thans licht zijt geworden, waardoor het leven geboren werd uit den dood? Och arme! . . . .

Hoe nietig, hoe onwerkelijk, hoe machteloos, hoe ten eenenmale onmogelijk wordt voor hem, die iets van Gods machtig genadewerk mag aanschouwen, die zelf eertijds duisternis was, maar nu licht is, alle vrijewils-gebazel! Wat God onteerend geknoei is het, dat het allergrootste wonderwerk van Gods genade, waardoor Hij het licht uit de duisternis roept, wil toeschrijven aan de keuze van een nietig mensch, een mensch, die duisternis is! . . . .

Neen, duizendmaal neen! Om de wille van de hooge eere Gods, Wiens aanbiddelijke glorie het is, om het leven uit den dood te roepen, de opstanding uit het kruis, neen!

Genade, almachtige genade, souvereine genade, eeuwige genade alleen maakte scheiding tusschen het eertijds en het nu!

Gij zijt nu licht . . . . in den Heere!

Hij heeft het licht verworven en het licht doen opgaan, naar 's Vaders welbehagen. Niet van u, maar van Hem, uit God, door Christus Jezus, straalt het licht uit, door den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

Gij zijt licht, ja, maar niet uit uzelven. Lichtkinderen zijt gij, uit het Licht geboren, aan het Licht verbonden, uit het Licht levend.

Licht in den Heere! Daarom: eertijds duisternis, nu licht.

Aanbiddelijke genade!

Eertijds duisternis!
Maar nu licht in den Heere!

Hoogheerlijke en ernstige roeping: wandelt dan als kinderen des lichts!

Want hiertoe zijt gij geroepen, broeders. Hij, Die u uit de duisternis riep tot Zijn wonderbaar licht, maakte u deelgenooten van Zijn licht en Zijne genade, opdat ge in het licht zoudt wandelen, als kinderen des lichts, die uit het licht geboren zijn, en opdat ge alzoo Zijne deugden zoudt verkondigen en zoudt zijn tot prijs der heerlijkheid Zijner genade in het midden dezer wereld, die in de duisternis wandelt.

Uw wandel is uw leven. Geheel uw leven, uit het oogpunt van de geestelijke levensrichting van alles wat ge doet. Uw leven van binnen en uw leven naar buiten. Uw gedachtenleven en het leven van uwen wil. Maar ook het leven van uw oog en uw oor, van uwen mond, van uw hand en voet. Geheel dat leven moet nu ook eene openbaring zijn, moet onder de beheersching staan van het licht, dat in u ontstoken is. Wandelt, als kinderen des lichts, als diegenen, die uit dat Licht geboren zijn, die het Licht in eigen hart dragen door Gods genade, die daarom ook dat Licht liefhebben, de duisternis haten; naar het Licht streven, de duisternis vlieden, in het Licht, als de hun eigen sfeer leven, de duisternis veroordeelen. Het wil zeggen, dat ge in geheel uwe levensopenbaring haat en vliedt, wat van de ongerechtigheid is en aankleeft, wat van de gerechtigheid en de waarheid is . . . .

Meen niet, dat de vermaning overbodig is!

Ge zoudt het u alzoo kunnen voorstellen. Immers, gij zijt nu licht, hoe zoudt ge dan nog in de duisternis kunnen wandelen?

Vergis u niet! De lichtwandel van het lichtkind in deze wereld is en blijft een strijd, een worstelen op naar Sions top!

Daar is immers de oude werking der oude duisternis in u, zoodat gij niet doet hetgeen gij wildet, niet wilt, wat ge toch zoo telkens weer doet. Daar is, rondom u, de wereld, die in de duisternis leeft en streeft, wier verleidingen u zoo lichtelijk afvoeren van den weg des lichts, uwe ziel omstrikken, uw verstand benevelen . . . .

De lichtwandel is en blijft een strijd.

Straks komt de volkomene overwinning!

Dan is het eeuwiglijk: eertijds duisternis . . . . thans licht, eeuwig licht in den Heere!

Halleluja!

H. H.

Kinderen Gods hebben ook hun kinderziekten, want hun mondigheid, hun volkomen genezing, wacht hun boven.

Wanneer we dicht bij den hemel leven, wanneer Jezus alles voor ons is, zullen we ons overal even gelukkig gevoelen. God blijft overal dezelfde heilige, liefderijke God, en de mensch blijft een arm schepsel in zichzelf. Dicht bij God is het goed!

EDITORIALS

NEITHER-NOR; EITHER-OR; WHICH?

A contribution appearing elsewhere in this number with a pointed reply by Rev. G. Vos, reminded me of a certain class of people one meets not infrequently.

They allege to assume a peculiar attitude with respect to the doctrinal and church-political controversy that resulted in the separate existence of the Protestant Reformed Churches.

One may briefly characterize their attitude by the negative correlatives: *neither . . . . nor.*

They do not approve, they say, of the deposition from their offices in the Christian Reformed Churches of those office-bearers that refused to sign the "Three Points," as they actually were deposed and for that very reason by those Churches in Dec. 1924 and Jan. 1925.

Neither do they reject the declarations contained in the "Three Points" and they do not condemn their own Churches (for they belong to the Christian Reformed Churches), for having formulated them.

They cannot agree with the action of their own Churches, whereby the opponents of the "Three Points" were cast out from the fellowship of the Christian Reformed Churches; neither do they voice their protest against this action on the part of their Churches.

Neither . . . . nor.

It is very remote from the purpose of this present article to be hard on these brethren. We gladly leave them their own opinion. They have a right to it. And they mean well, they think. And usually they harvest a good deal of praise, approbation and commendation, for as they feel themselves that they belong to the well-meaning people, earnestly intend to be, strive to be, so the rank and file of well-meaning people in this world will gladly receive them and hail them as peacemakers. O, if only the Church in general could imbibe a little more of this spirit of *neither-nor,* would there not be more unity and would there not be a closer approximation of the realization of Jesus' prayer: "that they may all be one!"?

Neither . . . . nor.

The implication is: the office-bearers that refused to sign the "Three Points" could be allowed a place in the Christian Reformed Churches very well; yet, the "Three Points" declare nothing offensive to the Reformed consciousness.

The implication is: the "Three Points" are not worth all the uproar and trouble, the controversy and debates, the separation they have caused. They are true, no doubt; but concern no fundamentals. The implication is that in 1924 and . . . . even now, we were and are fighting about accidentals, minor matters, *adiaphora* if you understand this last term better.

Neither . . . . nor.

If these people had had their way, the Rev. H. Bultema would never have been refused a place in the Christian Reformed Churches. And when, insisting emphatically that the PRE-view stands directly opposed to the Reformed view of the Church, the organic-historical conception of the covenant, we maintained persistently that the Rev. Bultema could not be allowed to introduce the leaven of Pre-millennialism into the Reformed Churches, some of these neither-nor peace-seekers could not exercise sufficient tolerance of spirit to maintain their neither nor attitude toward us and called us, not without spite: *heresy-hunters.*

Neither . . . . nor.

Dr. Janssen, too, many of these neither-nor peacemakers (it will be self-evident that I am not now speaking of persons, least of all having in mind our contributor personally, but a class) should have been tolerated, left in peace to propagate his views and instill them into the future leaders of the Christian Reformed Churches. And when we agitated against this attitude, and, finally, convinced the Churches in 1922, that Dr. Janssen's teaching was not Reformed (the neither-nor Synod of 1920 had reached the conclusion and was not ashamed to publish it: it has not become evident that Dr. Janssen is unreformed) all the neither-nor latitudinarians at once forgot all about their tolerant peace-making spirit and cried: away with them!

But: Rev. Bultema was deposed. And his history is justifying us and our attitude against him in 1918. The Rev. Bultema himself amply shows that we were right at that time. *De Wachter,* official Church-paper of the Christian Reformed Churches, is writing series after series of ably composed articles, showing that we were right. Even Dr. Beets almost appears to think, I think, that we were right, even though he big-heartedly would like to prepare a nice vacation-trip to the U. S., for a quite superfluous and impossible jury of Netherland-brethren to decide what was decided and make clear to us what is perfectly evident.

And the Janssen-question is settled. Or is not settled, which? At any rate, one does not hear of it anymore. Even the warmest "friends" and staunchest supporters of Dr. Janssen did not and do not venture to defend him and his views, after 1922. It is perfectly safe to say (and it would have been considerably safer to say, if the four p's *cum socii* had not so miserably signed an armistice in the hour of victory) that in the general consciousness of the Christian Reformed Churches we have also been justified with respect to our attitude and stand in the Janssen-controversy.

Then approached the Synod of 1924, the Synod of the "boiling pot."

It may be called the "both-and-but-yet" Synod, which is but another, a more ambiguous and, therefore, less peaceful and more dangerous attitude than

that of the neither-nor people. The *neither-nors* and *both-and-but-yets* are very closely akin, so closely, that in the course of development you can distinguish them no more. The Synod of 1924 decided: *both* the "three points" *and* the accused pastors are fundamentally Reformed; *but yet* the pastors disagree with the three points and depart from them.

That is very nicely and peacefully put, said the neither-nors. It reveals the loving and tolerant spirit of the Synod of the "boiling pot."

But the two pastors said: not both-and; not neither-nor; but either-or. They said: *either* the three points are Reformed and, then, we are not; *or* we are Reformed and, then, the three points are not. And the classes of Grand Rapids East and West, bolder and . . . . more hostile than the Synod, both agreed with the two pastors and said: either or.

Nor did the two pastors stop at this correlative way of putting the matter. Not satisfied with neither-nor; or with both-and-but-yet; nor with their own and the classes' either-or, they set their face like a flint and said: *not-but! Not* the three points *but* we are Reformed and we are prepared the show the whole Church the truth of this statement!

At this determined stand the classes stood aghast; then said: sign the three points you must! The pastors said: "not-but". Classes, weakening, said: promise to keep still you shall. The pastors replied: "not-but." *Not* keep still, *but* write and speak we shall before all the Church.

And for this unheard of refusal to bow before duly constituted ecclesiastical authority, the pastors were deposed. Or were they not deposed? At all events, ecclesiastical authority said they were.

In this the classes were wholly wrong, as history will surely show; is already showing.

But let me return to our neither-nor brethren.

There are, and their number seems to be increasing, many who say with this common grace controversy in mind: neither-nor. Neither the three points are wrong, nor the deposed pastors!

And, though I am loath to hurt these brethren, neither purpose in this article to do so, yet I must openly request them, that they do not consider themselves to be, nor leave with others the impression that they are, our friends; I mean, of course, doctrinally, spiritually, with respect to the faith. Or, please, accept of me, that I do not count you among our friends, in that same sense, of course. I am afraid of you! I am so afraid of these lovable and peacable neither-nor brethren, who attempt to minimize the actually existing breach between the Protestant and the Christian Reformed Churches, that if there should be any of them in our own camp, I must needs kindly but urgently and very earnestly ask them to change or to leave us!

You mean well, I accept; but you do nothing but harm.

For, brethren, it is emphatically not neither-nor, but either-or.

The "three points" are Reformed; or we are; it is impossible that we and they are Reformed.

And, brethren, it is just as emphatically: *not-but*, in our favor.

The three points are not Reformed. *They are fundamentally unreformed.* For it militates against the very fundamentals of all that has ever been known as Reformed truth, to declare that *God's grace is common* and *that the unregenerated man is enabled to do good in the sight of God.*

These declarations clearly stab at the very heart of Reformed truth. And they are the declarations of the "three points."

Over against this we maintain sharply, clearly, openly, emphatically, that *God's grace is particular;* and that *the unregenerated man is wholly incapable of doing any good.*

Is the matter not clear? Is the irreconcilable conflict of the "three points" with fundamentally Reformed truth not very lucid?

And is the case not a very, very serious one? If we so differ in respect to fundamentals, must we, then, not live in separation?

We must. I for myself shall never desire to unite with the Christian Reformed Churches again, as long as they stand on the basis of 1924.

And, therefore, brethren of the neither-nor school, please, count yourselves our opponents. At any rate, count us your opponents.

It hurts.

But it is healthier. And healthfuller too.

For, though you may repeat your neither-nors ever so often and never so lovably, in reality you become revealed as our opponents anyway. And an opponent in disguise I do not like.

Don't say: neither-nor; but: either-or.

And we will maintain our *not-but!*

H. H.

FOUNDED IN THE TRUTH

The Scriptures emphasize the necessity of the Christian's being founded in the truth of the Word of God.

The very fact that the Lord gave us, not a little gospel or statement of the truth one can write on his thumbnail, but the full revelation of Himself as the God of our salvation in Christ Jesus, the whole Bible, is in itself sufficient evidence that He would have His people filled with all knowledge and wisdom and understanding. For the Bible is given God's people, not to be put on the shelf, neither as a kind of reference book

or dictionary to be consulted on special occasions, but to be studied, to be searched diligently, to be understood and appropriated in all its riches and fulness of spiritual treasures.

But the Scriptures are also full of passages that remind the people of God directly of this necessity of being filled with all knowledge.

Of Abraham the Lord declares: "For I know him, that he will command his children and his household after him, and they shall keep the way of the Lord to do justice and judgment that the Lord may bring upon Abraham that which he hath spoken of him (Gen. 18:19). Upon Israel Jehovah enjoins: "Hear, O Israel; the Lord our God is one Lord; and thou shalt love the Lord thy God with all thine heart, and with all thy soul and with all thy might. And these words, which I command thee this day, shall be in thine heart; and thou shalt teach them diligently unto thy children and shalt talk of them when thou sittest in thine house and when thou walkest by the way and when thou liest down and when thou risest up. And thou shalt bind them for a sign upon thine hand, and they shall be as frontlets between thine eyes" (Deut. 6:4-8). The psalmist sings: "We will not hide them from their children, shewing the generation to come the praises of the Lord and his strength, and his wonderful works that he hath done. For he established a testimony in Jacob, and appointed a law in Israel, which he commanded our fathers that they should make them known unto their children. That the generation to come might know them, even the children, which should be born; who should arise and declare them to their children. That they might set their hope in God and not forget the works of God, but keep his commandments" (Ps. 78:4-7). And he eulogizes the knowledge of that Word: "O how love I thy law! it is my meditation all the day. Thou through thy commandments hast made me wiser than mine enemies: for they are ever with me. I have more understanding than all my teachers, for thy testimonies are my meditation. How sweet are thy words unto my taste! yea sweeter than honey to my mouth! Thy word is a lamp unto my feet and a light unto my path" (Ps. 119:97-99; 103; 105).

In the New Testament this is no different.

The apostle writes to the Ephesians: "wherefore I also, after I heard of your faith in the Lord Jesus and love to all the saints, cease not to give thanks for you, making mention of you in my prayers, that the God of our Lord Jesus Christ, the Father of glory, may give unto you the spirit of wisdom and revelation in the knowledge of him; the eyes of your understanding being enlightened; that ye may know what is the hope of his calling, and what the riches of the glory of his inheritance in the saints, and what is the exceeding greatness of his power to us-ward who believe, according to the working of his mighty power, which he wrought in Christ when he raised him from the dead" (Eph. 1:15-20).

To the Philippians he writes: "And this I pray, that your love may abound yet more and more in knowledge and in all judgment, that ye may approve things that are excellent; that ye may be sincere and without offense till the day of Christ" (1:9, 10).

And to the Colossians: "For this cause we also, since the day we heard it, do not cease to pray for you, and to desire that ye might be filled with the knowledge of his will in all wisdom and spiritual understanding" (1:9).

These are but a few passages out of hundreds.

Sufficient to show, however, that the Bible emphasizes it as a matter of great importance, that the Christian in the world, that the people of God, that the Church be founded in the knowledge of the truth.

Mark you well, it is the *Christian* that must be filled with this knowledge of the truth.

He only is capable of receiving the knowledge to which the Scriptures always refer. For they refer to *spiritual* knowledge.

The natural man is carnal and earthy. He is from below and in darkness. He cannot discern the things of the Spirit. It is impossible for him to see the kingdom of God. Only when a man is regenerated, born for the second time, born from above, born of water and spirit, can he attain to this spiritual knowledge of spiritual things.

The natural man may have natural knowledge of the things revealed in Scripture, for the light shineth in the darkness, and the true Light enlighteneth every man that cometh into the world. But the darkness comprehendeth it not.

There is a great difference between the knowledge of a healthful and nourishing meal, acquired by careful analyzation of its ingredients in the laboratory by a scientist, who himself is suffering from cancer of the stomach, and that of the hungry man, who eats and is actually nourished by the food that is set before him. And so there is a wide difference between the knowledge *about* God in Christ and the knowledge *of* Him. Theology is not necessarily the same as being taught of God.

But, although this is true, although it must be emphasized that mere natural head-knowledge does not make a Christian; it must no less be understood that spiritual knowledge is impossible without the Word of God and its appropriation by the spiritual man in Christ Jesus.

Growth in Christ is growth in the knowledge of Him.

And growth in the knowledge of Him is impossible for us except through the revelation we have of Him in the Word of God.

All other things being equal, that is the better, the stronger, the richer, the more conscious Christian,

who is the better founded in the truth, for he has consciously appropriated more of the riches of the Lord Jesus Christ.

And this is the positive reason why the Christian must be founded in the truth. He must grow in Christ.

But this is not the whole reason.

The Christian lives and must walk in a world that lieth in darkness, that loves the lie and makes propaganda for it.

As a result, there are many vain philosophies, that easily creep into the Church and lead us astray.

Many winds of doctrine always are blowing, causing the ship of the Christian's faith and walk to be tossed to and fro, forcing it from its proper course, unless he knows how to make use of the true compass of the Scriptures.

Especially in our own time this is emphatically true. What an "isms" of false doctrine!

Think of Arminianism, Pelagianism, Premillennialism, Russelism, Adventism, the winds of doctrine of a Christ for all, free will, the goodness of natural man, common grace, second probation and other creatures of the natural mind of sinful man.

And all these winds of doctrine emphasize the more the necessity of being founded in the truth. The girdle of the truth must be firmly clasped about the whole armor of God, that we be able to stand in the evil day, fight the good fight, walk in the way everlasting, without being seduced by the vain philosophies of the world.

And the closer we live, as a Church, to the heart of the truth, the more this emphasis upon the knowledge of the truth by all the Church members becomes necessary. We may not be satisfied with the assurance and the confession that our "church" possesses and maintains the truth in its purest and strictest form and expression. In itself this is but idle boasting. It is Roman Catholicism. It leads us back to the pope in a straight line. It is a condition that loudly cries for the old priesthood, seeing it denies the priesthood of all believers. But we must all know the truth. We must be able to give account of it, to maintain it, to defend it over against the enemy.

As Reformed believers, for instance, we must all be acquainted with the Reformed Confessions.

They are *ours*.

They do not belong to a certain institution we call "the church," chiefly consisting of a few ministers and professors, priests, whose calling it is to make and defend such things as confessions.

But they are the expression of the faith of the church which is *ourselves*.

We must, therefore, know them.

More particularly still, as Protestant Reformed Churches we must know what distinguishes us and why we live in separation from the Christian Reformed Churches.

We must be acquainted with the doctrinal contents of the "three points," be able to point out their error, defend the truth over against them.

And, therefore, we must know the truth, be filled with all spiritual wisdom and understanding.

Hold fast that which thou hast!

Let no one take thy crown!

H. H.

A SERIOUS CALLING

If the matter stands thus with the necessity of emphasizing the knowledge of the truth, the Church has a high and serious calling, a noble and also difficult task to perform.

It is not sufficient that we merely emphasize and assert that it is important that the Christian be founded in the truth, and, at the same time bewail the lamentable conditions that exist in the churches of today. This is done often enough, indeed. If we keep on pointing to the sad laxity in doctrine and ignorance with respect to the truth that exists in the American churches all about us, without doing more, we will be wholly like them before we are aware of it.

We must know our calling and faithfully perform it.

And that calling is to know, to maintain, to witness of the truth, to instruct in the truth the coming generation, to defend it, to develop it.

The Church must do so as an *institution*.

For the institute of the Church exists exactly for this purpose. For: "he gave some, apostles; and some, prophets; and some, evangelists; and some, pastors and teachers, for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ, till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto the perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ" (Eph. 4:11, 12).

The Church institute must be minister of the Word!

I have in mind now the ministry of the Word in our worship on the sabbath, and the ministry of the Word to the children and youth in our catechetical classes.

Let us jealously watch over these two God-given means to realize our calling!

As to the first, let the minister beware that he be all that is implied in his title: V. D. M., Verbi Divini Minister; that he be nothing less and nothing more, nothing else than just that, a servant of the divine Word. He must be this and only this all the time; he must be this and nothing but this, especially when he stands in the pulpit on Sunday and addresses the Church of Christ. That Word of God is his only theme. He must not be tempted to speak on a topic of his own choice and develop it according to his own philosophy, for this is offering the flock of the great Shepherd stones for bread. Neither must he be in-

duced by anything whatsoever, by what he sees and hears about him, by the demand of some that have become ticklish of hearing, by opposition of the enemy, by a sinful craving for popularity, by the temptation of a crowded church or by a diminishing audience, in short by nothing at all to speak *about* that Word of God. He must not preach *about* the Word, he must preach *the Word.* He must be a minister Verbi Dei by carefully listening to that Word and receiving it in his own mind and heart. Diligently he must search the Scriptures, that he may know the fulness of the riches of Christ; and these riches he must display before the congregation. Let him strive, therefore, with all his might, to be and evermore fully to become a minister of the Word of God!

Let the consistory beware that the service on the sabbath is chiefly a ministry of the Word.

To this end they must watch over their minister. They must provide for him the time and the opportunity to search the Scriptures; but they must also watch that he make use of this time properly. They must oppose him, when he would attempt to preach anything but that Word; but they must also sustain him and stand with him over against all opposition from within and from without, when he does proclaim that Word in all his fulness. They must encourage him, admonish him, spur him on, rebuke him, pray for him and with him, struggle with him. He needs it. For the faithful ministry of the Word of God is an arduous task, — humanly an impossibility!

But they must also watch over the service on the sabbath. As they must provide time and opportunity for the minister to study, that he may know the Word of God, so they must also provide time and opportunity for him to proclaim that Word. It is true, that the worship on the sabbath is more than preaching. It is equally true, that the preaching of the Word must have the chief place in that worship. Let the sermon not be crowded out, or pushed into the background by other matters, whether they be properly elements of worship or not. A long form of worship leaves no room for the sermon. Song services, music, choirs, cantata's are the order of the day, but they crowd out the ministry of the Word.

And let the church beware that she is present when the Word is preached! We must feel it as a sacred obligation to be present when the Church of Jesus Christ gathers for worship. And we must receive it as a blessing of Christ, when the Word is ministered unto us. For we must be founded in the truth and grow in the knowledge and grace of Christ. And in this sense of our obligation and feeling of being blessed we must form the good church-going habit. When the Church is assembled we must not think of staying home, or visiting, or taking a ride, of doing anything else. Let us not attempt to find flimsy and good-for-nothing excuses (too hot, too cold, too wet or too dry, etc.) for such behaviour. We and our children, according to the covenant-idea, our sons and our daughters, belong in church, must be present whenever the Lord calls us to congregate!

The same may be said about catechetical instruction.

Let the minister feel the heavy obligation that rests upon his shoulders, when he is called to instruct the youth of the covenant, to be a minister of the Word of God unto them! He is called "to feed the lambs"! A poor minister is he who is inclined to neglect this important part of his calling, who is tired (lazy, I should say), when the time is there to meet his classes. who makes as little as possible of this work and dismisses his classes as soon as he possibly dares to save his face before the congregation. He is unfaithful to his high calling, a betrayer of the Church of Christ to the devil, unworthy of his title: V. D. M.

Let the consistory labor to create and maintain in the congregation the proper conviction that catechism-attendance is both a sacred obligation and a great privilege and blessing.

And let the members of the Church feel this obligation and act accordingly. There is a tendency, always, but especially in our day, to consider the hour that is set aside for catechetical instruction as an hour that may easily be set aside for other activities. There are so many different activities of societies and clubs, so many programs, games, meetings, entertainments, socials, that it seems almost impossible to attend catechism regularly. But the trouble is that catechumens begin to consider the catechism-hour as *theirs.* They can do with it as they please. But this is an erroneous notion. Catechism-attendance, for those that have not as yet confessed their faith is an *obligation.* Not to attend is *sin.* And as a people, as parents and children and young people, we ought to take care that we do not lose this proper conception of catechetical instruction.

Let us, as the season opens again when this instruction will be given by the Church, remember these things and labor together as a people of God, that the generation to come may know the praises of the Lord.

For, we must be founded in the knowledge of the truth!

Neither is this all.

The Church is more than an institute. It is the body of Christ. It is an organism, and the organic life of the Church comes to manifestation and expression in the life and walk of the members.

It comes to manifestation in the confession and walk of the members individually, in the midst of the world. The life of the body of Christ comes to expression in that institution which lies at the basis of all society, the family, the home. But from that organic life of the Church there also develop different

societies, organized for various purposes. The members of the Church, united in oneness of spirit, of faith, of doctrine, in the fellowship of the Lord Jesus Christ, spontaneously exercise that fellowship, seek it, love to develop it and seek, at the same time, to develop more power and to sustain one another in the battle of faith in the midst of the world.

These societies, though in the congregation they are under the supervision of the Church as an institute, do not belong to the institute proper. They are voluntary expressions of the organic life of the Church.

I am thinking of our Men's Societies, Ladies' Aid Societies, Young Men's Societies and Young Ladies' Societies, our Choruses, our Teachers Meetings for the Sunday School, our Boys' and Girl's Societies, and, though more remote from the congregational life of any particular church, of our Societies for Christian Instruction.

All these different bodies may be a power for good in the Church of Christ in the world. It is, indeed, a pleasant sight, when in winter time young and old make the Church building also their social, their Christian-social center, rather than seek pleasure in the vain amusements of the world.

Much might be said about the life and the proper place and functions of all these different organizations.

But I will emphasize just this one and main point: they all ought to exist to the edifying of one another in love.

Directly or more remotely, they must all serve that same purpose, that we may be founded in the truth, may grow in the knowledge and grace of the Lord Jesus Christ and may become strong in the battle of faith in the midst of the world.

Let us, also with application to these different groups in the Church, not forsake the assembling of ourselves together, but let us consider one another to provoke unto love and good works.

Do not imagine that I was forgetting our Standard Bearer Society, or Reformed Free Publishing Association.

It deserves special mention.

Certainly, one of the chief means we possess for the edification of one another, but also for the propagation of the truth, is our Standard Bearer.

It may be admitted that it is far from the goal of perfection. It cannot be denied that there is room for improvement. Gladly we receive all kinds of suggestions for increasing the efficiency of our publication. The more nearly our magazine answers to its original purpose, the better we all like it.

But let us not be oblivious of the fact, that our paper has also been a power for good in the cause the Lord our God called us to represent.

But it is not so much about the paper as such that I wished to make a few suggestions. I was mentioning the society that supports, that publishes it.

Our paper is not a Church publication, and, let me add, never should become a Church paper.

Neither does it just drop out of the sky, as some might possibly imagine.

There is a good deal of work connected with the publication of our Standard Bearer. Not only are the editors called to be ready with their material every two weeks, which is after all a minor matter and is rather a pleasure-task than a burden. But the paper must also be published, must be managed, must be paid for. This is the work and the responsibility of the Reformed Free Publishing Association, which functions through a board. And these board members bear the burden of the work, especially the business manager.

What is your share in this work, reader? What do *you* do for our Standard Bearer?

Probably you ask: what *can* I do?

First of all, let it be emphasized that *all our people* ought to be readers of the Standard Bearer. For we must be founded in the truth, and the Standard Bearer is one of the means, and an important one, to that end.

Secondly, the emphasis may be shifted a little, and we may say, that all our people ought to be *readers*. You must not put the paper on the shelf or in your magazine stand. Neither must you select certain articles that, perhaps, strike your fancy. You ought to be a reader of the whole Standard Bearer.

Thirdly, you ought to make propaganda and gain new readers in your commuunity. Do not be satisfied when *you* receive your paper regularly and enjoy it. The Standard Bearer must also do "mission" work. If you make up your mind and put forth effort, it ought not to be difficult to send in the name of a new reader occasionally.

Fourthly, you ought to be a member of our Reformed Free Publishing Association if at all possible. You may not be able to attend all its meetings, you may not be able to attend any meetings at all. But you are nevertheless responsible to put your shoulder to the wheel.

Finally, you ought to support the paper financially to the best of your ability, yourself being the judge, of course, of that ability, but judging of it with a free conscience before God.

Brethren, let us labor together in the calling wherewith God hath called us!

H. H.

Mijn God, gelijk ik in uw Woord
M'uw beeld gegeven vind,
Zoo zijt gij juist een God voor mij,
Uw arm, behoeftig kind.
Hoe dank ik daag'lijks U, mijn God,
Dat Gij geen ander zijt,
En dat mijn hart U kennen mag,
Daar 't zich in U verblijdt.

DE KENNISSE GODS

> Want wij zien nu door eenen spiegel in eene duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten deele, maar alsdan zal ik kennen gelijk ook ik gekend ben. — I Cor. 13:12.

I

Een schoone brief aan een leelijke gemeente kon het opschrift zijn boven des apostels brief aan de gemeente te Corinthe. Bij aandachtige lezing is dit wel boven allen twijfel verheven, dat de gemeente zich in den ongunstigen zin des woords onderscheidde van de overige kerken waarin de apostel had gearbeid en waarin hij nog steeds, door middel van zijn schrijven, de gemeente waarschuwde voor de wegen die afvoerden van den levenden God en het woord Zijner getuigenis.

Wat een zonde in den boezem van dat kleine kuddeke Christi! Ware het ons gegeven om een oordeel te vellen en uit te spreken over haar, we zouden haar niet de gemeente van onzen Heere Jezus Christus durven noemen. Sterker nog, we hadden zeer zeker niet het recht haar aan te spreken met: "Geliefden in den Heere Jezus Christus." Dat is dan ook zeer begrijpelijk. Begrijpelijk, omdat ons oordeel ten finale nooit beslissend en afdoende kan en mag zijn. Omdat ons oordeel gebonden ligt aan den Woorde Gods en we alleen in en bij het licht des Woords in staat zijn om de rechte conclusie te trekken. Hierin verschillen wij met den apostel. Wij zijn geen apostelen en worden daarom door den Heiligen Geest niet gebruikt om goddelijke waarheden uit te spreken, bindend voor hart en leven. Hunner was het door God geschonken voorrecht waardoor zij in staat werden gesteld om uit te spreken wat *wèl* en wat *niet* moest beschouwd worden als Gods Woord, wat wel en wat niet voor de gemeente van Christus moest worden gehouden. Zij alleen werden door den Geest van den opgestanen Heiland gebruikt, om de verborgenheid der godzaligheid, de eeuwige Godsgedachten te openbaren aan de kerk, die op het tooneel der geschiedenis zou verschijnen, om aan die kerk het groote "musterion" des heils in woord en geschrift haar ten voeten uit te schilderen. Schort uw oordeel op als ge hun woord nadert en sta in heilige schuchterheid oplettend te luisteren wanneer maar niet Paulus, doch de Geest van den Drieënige door hun woord tot u spreekt. De schoenen van de voeten, want de plaats waar ge staat is heilig land. Ziet, dan wordt ook Corinthe voor u niet slechts een samenkomst van zondige, afdwalende menschen zonder meer. Neen, dan is die gemeente voor u niet een "cesspool" van ongerechtigheid, waarin op libertijnsche wijze, het leven der gemeente in allerlei vleeschelijke uitspattingen zijn hoofd- en einddoel vindt. Maar ge slaat dan het eerste hoofdstuk weer op en ge leest het tweede vers en staande in den lichtstraal des Woords stamelt ge het den apostel eerbiedig na: "aan de gemeente die te Corinthe is, *den geheiligden in Christus Jezus, den geroepenen heiligen,* met allen die den naam van onzen Heere Jezus Christus aanroepen in alle plaats, beiden hunnen en onzen Heere."

Ge werpt mij tegen dat Corinthe's beeld er niet zoo rooskleurig uitziet? Dat de apostel haar niet spaart, doch geducht vermaant? Dat meer dan elders de gemeente en het haar omringende heidendom niet te onderscheiden waren? Ons antwoord is, dat deze vragen niet alleen waar zijn, maar zelfs vermenigvuldigd konden worden. We vinden in het midden der gemeente juist het tegenovergestelde van wat we konden verwachten. Ge vindt in Corinthe een conglomeraat van ongerechtigheid van de meest tegenstrijdige soort. De afgodische praktijken, waarvoor deze stad berucht was hadden ook haar verontreinigd.

Daar was de zonde op sexueel gebied naar de orde der Phrygiërs en den dienst van Astarte der Phoeniciërs, die even later in den Griekschen cultus met de vereering van Aphrodite hun evenknie vonden. Iets dat naar zijn wezen, zij het dan ook in omgekeerde orde en vorm, weer in onze dagen opgeld doet, in het zoogenaamde prohibitionisme.

De apostel bestraft ook de Colossensen over hun "raak niet en smaak niet," waarmede zij meenden Gode welgevallig te zijn, en waardoor zij trachten den hemel te verdienen. De leuze van onthouding was het geloofsartikel waarlangs men moest wandelen zou de naam van Christen op hun van toepassing zijn. Een puur, natuurlijk-menschelijk rein leven was voldoende. Dat was de klas der brave Hendrikken, gelijk ge die in eigen land bij de duizenden terugvindt, de datum waarvan gezocht moet worden in een vorige eeuw, vooral onder de modernen in het oude vaderland. Een ascetische levensopvatting die met het christendom niets uitstaande heeft.

Anderzijds, was er een zich wentelen in het slijk der zonde in schier alle gemeenten, zijn geluk zoekend en zich gelukkig achtend wanneer men slechts den tijd kon slijten in de opbranding van den kaars des levens ten einde toe. Waarin onder anderen de overtreding van het zevende gebod in gansch zijn omvang, gepaard met een ontzettende overdaad van spijze, waardoor men het beest gelijk werd, werden aangeprezen als het hoogste waarnaar men zich kon uitstrekken. De zedelijke ernst des levens geheel ontbrekend, leefde men zijn leven als de vroolijke Jan.

Dat was Corinthe zonder Christus. Dat openbaarde in hen, die ook tot de gemeente behoorden, dat zij kinderen huns tijds waren in den meest ongunstigen zin des woords. Een plant van het erf der wereld, overgebracht op het terrein van de kerk des Heeren, wiens uitroeiing alleen mogelijk is door den gestadigen strijd des geloofs en de kruisiging des vleesches.

Maar dat waren ten slotte de uitwassen, doch de gemeente zelf niet. Was niet de vrucht van des apos-

tels arbeid. Dat was Corinthe van haar slechtsten kant. De andere zijde is dat zij schoon versierd was met velerlei gaven. Gaven door den Heiligen Geest geschonken. Gaven die den kern waren geschonken, het eigenlijk Sion, der kerke Gods. En naar dien kern wordt gansch de gemeente aangesproken. Wij zouden ons niet kunnen voorstellen dat zij alzoo leefde. Hoe zou dit te rijmen zijn met de schoone gaven die door den Heiligen Geest niet aan den eersten den beste, maar altijd weer aan de kerk worden geschonken?

Schoone gaven had zij ontvangen. Lees aandachtig de hoofdstukken 13 en 14 weer eens over, en wordt ge dan al lezend niet jaloersch, wanneer niet slechts een enkele maar onderscheidene gaven haar gewerden?

Daar was de gave der profetie, waardoor men in staat werd gesteld den Woorde Gods te beluisteren. Nauw hieraan verbonden de glossolalie (menigerlei talen) waardoor men in staat was vele buitenlanders in hun moedertaal toe te spreken. Dan waren er bovendien nog die de taak der exegese bij uitnemendheid verstonden, zoodat de rijkdom van het gesprokene werd ontvouwd.

Welk een ontzaggelijke indruk moet het geweest zijn voor hen die voor het eerst met de gemeente opgingen en die verschillende gaven zagen uitgestald. En het is zeker niet te ver gezocht, wanneer we, op grond van hetgeen de apostel in dit hoofdstuk ons meedeelt, concludeeren dat deze gemeente rijk was aan geestelijke kennis. Machtige werkingen, door middel der geschonken gaven, werden in haar midden aanschouwd. Daar waren de woorden der wijsheid, er wordt ons gewezen op het geloof dat bergen verzetten kon, de gezondmakingen, overvloedig bewijs dat er door den Heiligen Geest genade gaven waren uitgestrooid welke men in geen der andere gemeenten aantrof (althans niet in die rijke mate). In één woord, er was kennis van God. Zonder die kennis zou men aan die gaven niets hebben.

In dit vers echter, plaatst de apostel een andere gedachte op den voorgrond. Het is, al die gaven ten spijt, dat al die machtige werkingen der *charismata,* als vruchten des Geestes u geschonken, nog niet dan eene flauwe schaduw zijn der eeuwige werkelijkheid. Zelfs met de uitnemendste dier gaven voor oogen, is en blijft het (naar des apostels redebeleid) een kennen ten deele. Deze rijkdom der gemeente is nog niet te vergelijken bij de werkelijkheid die straks volkomen ten toon zal gespreid worden. Letterlijk zegt de apostel, dat alles wat de gemeente ziet, slechts het beeld in den spiegel is. Die spiegel is het middel onzer waarneming, doch wat van uit dien spiegel ons tegenblikt, is slechts het beeld dat werd opgevangen. De Heere werpt op het vlak van het aardsche, zichtbare, op hetgeen Hij schiep de schaduw van 't eeuwige, en nogmaals zij het gezegd: dat schaduwbeeld is de werkelijkheid niet. Paulus voegt hieraan toe, dat die spiegel waardoor we de kennisse Gods opvangen tot ons komt in den vorm van een raadsel. De helderheid en klaarheid der werkelijkheid ontbreken er aan. Op enigmatische wijze (raadselachtig, zonderling, dubbelzinnig) komt het tot ons. In tegenovergestelden zin (en dan ook nog met de noodige reservaties) wordt er van het kennen Gods gesproken in Numeri 12:8, waar gesproken wordt van Mozes en de Heere zegt: "Van mond tot mond spreekt Ik met hem (Mozes) en door aanzien en *niet* in duistere woorden." Zoodat de bedoeling des apostels deze is: ofschoon ge vele schoone gaven bezit, als gemeente van Christus, ze zijn ter laatster instantie niets meer dan middel, gelijk een spiegel middel is om het beeld dat hij opving, te weerkaatsen, waardoor het voor u mogelijk wordt, om iets van uw God te kennen, iets waar te nemen van het hemelsch-heerlijke (niet in den zin van begrijpen). Maar straks neemt de Heere dien spiegel weg, want dan hebt ge hem niet meer noodig, en zult ge (als Mozes weleer) Hem zien, met Hem spreken, en Hem dan kennen (ook hier weer niet doorgronden) als het volmaakte zal bereikt zijn. Dat is het standpunt, waarop de apostel zich plaatst. Hem *dan* kennend, door Zijn aangezicht te aanschouwen, gelijk gij *nu* door Hem gekend wordt.

Over dat kennen Gods willen we enkele artikelen schrijven.

God te kennen is voor het redelijk-zedelijk schepsel, meer bepaaldelijk Gods kind, het allerhoogste goed, dat door hem begeerd en verkregen kan worden. Dit vloeit allereerst voort uit het feit, dat de mensch creatuur is, en dat ook eeuwig zal blijven. In de tweede plaats, omdat hij als schepsel, naar Gods beeld geschapen, op Gods gemeenschap aangelegd, nooit aan zichzelf genoeg heeft, noch in dat leven ten finale bevrediging vindt. Het hart des menschen, dat kleine, eigenaardige zeteltje des levens, is zoo onuitsprekelijk groot, dat een wereld met hare volheid het nooit tot verzadigings toe vervullen kan. De leegte en leemte wordt eerst dan pas gevoeld, wanneer in eene overvloedige mate die schatten zijn deel worden. Werpt hem al den rijkdom der aarde in zijnen schoot en eerst dan, wanneer de jacht naar meer niet langer noodzakelijk is, gevoelt hij ten volle, het ijdele en ledige er van. Bereikte idealen, in den absoluten zin des woords, zijn er niet. Of hebt ge hen nooit ontmoet, die overladen met de schatten der wereld, geen rust hadden in de welgebouwde en sierlijke woning, en na maanden van reizen het in die woningen niet meer konden vinden? Het hart werd niet vervuld, het bleef ledig. En hoe menig menschenkind stond jammerlijk te weenen als het door hem nagejaagde ideaal niet meer was dan een Fata Morgana, een zeepbel, die in een ongedeeld oogenblik uiteenspatte? Dan mag de naam Alexander de Groote zijn, de overwinnaar der wereld van zijn tijd — maar dan staat zelfs die groote man te schreien als er geen werelden meer zijn die hij veroveren kan. Of wel, hij moge als een "lone eagle" na bange uren boven de zilte baren van den oceaan te hebben gezweefd, en aldus de bewondering van de geheele wereld in hebben geoogst, zijn getuigenis is, dat

de verkregen roem meer een last dan een blijvend genoegen is, zijn ijdelheid ten spijt.

En toch . . . . anderzijds is er in het kleine hart van den mensch voldoende ruimte, zoodat het dan vervuld zich gevoelt, wanneer de Eeuwige, die 't ontoegankelijk licht bewoont, die ik niet kan omvatten, noch kan doorgronden, wien na te speuren de eeuwigheid verduurt, zich opmaakt om, in dat kleine hart, dicht bij mij, in mij, te tabernakelen.

Hoe zou het ook anders kunnen! Het hoogste goed te bezitten, beteekent het beste te hebben van al hetgeen dat begeerd kan worden. Zoek nu maar op aarde onder de menigte der menschen of in den hemel de meest schitterende uit onder de engelen, die aan den maatstaf van dat begeeren des harten schijnbaar zou kunnen voldoen — meer dan schijn is het nooit. Er is er niet één, noch in den hemel, noch op de aarde. Waarom niet? Omdat het allerschoonste schepsel nooit het hoogste goed is of wordt.

Omdat eenig ander schepsel, mijns gelijke is, dat mij nooit meer zou kunnen geven dan wat ik zelf bezit. Omdat ook het meest hoogstaande schepsel, een engel b.v., nooit heerlijk zou zijn ware het niet uithoofde van het feit, dat zijn heerlijkheid juist hierin bestaat, dat het met zijn God gemeenschap heeft en door die gemeenschap vervuld wordt door zijn God. Waarom dan ook ten slotte het alles afdoende antwoord op de vraag: waarom ik God moet kennen, is, dat God het eenigste en allerhoogste goed *is*, dat mij vervullen en verzadigen kan.

Zal echter dat begeeren ooit in den mensch aanwezig zijn, dan is voor alles noodig, dat hij dien God kent. Sprak de Heiland het niet uit voor het oor der discipelen: "Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt"? Maar dan is de tweede voorwaarde, dat het van *ons* gezegd werd, door denzelfden mond der waarheid: "Ik heb uwen Naam geopenbaard den menschen, die Gij mij gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw Woord bewaard." Dus niet een kennis die zich tevreden stelt met het geloof in een Opperwezen, een kennen dat der duivelen gelijk. Hier is bedoeld het kennen dat zich uitstrekt naar, en zijn einddoel vindt in, doordat men zich verliest en God vindt — om Hem te kennen opdat we Hem mogen dienen — om Hem te kennen opdat we Zijn Naam kunnen uitspreken — om dien Naam uit te spreken, opdat we Zijn deugden zouden verkondigen. Te verkondigen dat het allergrootste dat begeerd en verkregen kan worden God, de Heere is. In één woord, om uit te spreken dat God goed en groot, dat God, God is.

Het hart van alle religie, zal het een hart zijn dat klopt, is het kennen van God. Een schoone vorm, zonder dit hart, moge voor een tijdlang den indruk geven het wezen zelf te zijn, doch een bloote vorm, hoe schoon deze zich ook moge voordoen, is den Sodoms appel gelijk die bij de minste aanraking zijn muffe en ledige en daarbij zijn walgenden inhoud openbaart en u met weerzin vervult. Het hart van onzen godsdienst waarom zich alles groepeert en het tot een geheel maakt, kan summierlijk saamgevat in dit eene: het bezit van het allerhoogste goed, God.

Waar blijft in strijd en moeite, in voor- en tegenspoed, in leven en sterven, voor tijd en eeuwigheid het rustpunt voor het arme menschenhart? Wanneer daalt er in het onrustige gemoed en in het ontroerde hart dien onbeschrijfelijken vrede, die wel genoten doch niet uitgemeten kan worden? Waarop richt zich het brekend oog van den moeden strijder, als de strijd ten einde loopt? Wat geeft ons het gevoel van veiligheid en eenswillendheid als het scheepke des levens door stormen overvallen, onder het geloei van den orkaan, heen en weder wordt geslingerd? Waarom loopen we stil achter de lijkbaar, wanneer we het liefste wegbrengen naar den akker der dooden? Is het niet omdat wij God kennen? Ontneem Gods kind die kennis (wat niet kan) en hij mist alles waaraan hij behoefte heeft nu en voor eeuwig.

Over dat kennen Gods spreekt de heilige Apostel in dit vers. Het is op dat kennen waarvoor hij de aandacht van Gods kind vraagt. In de eerste plaats, wijst hij op ons kennen van God *nu*, zoolang hij hier is aan deze zijde der eeuwigheid. Dat kennen is, nu, naar Paulus' woord, alleen mogelijk door middel van den spiegel, die, door den Heere der gemeente gegeven, zijn beeld weerkaatst. Nog niet God zelf is. Door er aan toe te voegen: (als) in een duistere rede is het wel duidelijk dat die spiegel Gods Woord is. Ons kennen staat in nauw verband met dien spiegel, is aan dien spiegel ontleend. Die spiegel is het tijdelijke middel waardoor wij God kennen, doch dat middel is niet de werkelijkheid, de spiegel is God niet. De sprake die tot ons komt is nog niet het spreken van aangezicht tot aangezicht, doch het spreken Gods dat zich bij onze aardsche existentie aanpast en in aardsche vormen tot ons komt. Naar de mate nu dat ons bestaan de werking van het nieuwe leven deelachtig is, zien we door meditatie en contemplatie, in gebondenheid aan het Woord, door middel der aardsche vormen, iets van het hemelsch-heerlijke. Naar de mate wij recht voor den spiegel staan, vangen we het beeld uit den spiegel op. Dat is ons kennen nu.

Wel veel, doch nog niet het geheel in al zijn pracht en heerlijkheid, zoodat we God ten volle kunnen genieten. Daarom ten deele.

Maar dit ten deele van nu, door middel van den spiegel, in een duistere rede, is niet het laatste, slechts het begin van ons kennen. Als ik mij zoo mag uitdrukken, het is de "stepping stone" naar het kennen der volmaaktheid van straks. Als de spiegel niet meer noodig zal zijn en met al het aardsche een einde zal nemen.

Nu en aanstonds Hem te kennen, *nu* ten deele, en *straks* volmaakt.

W. V.

WERELDSCHE VEREENIGINGEN

Critiek en Repliek

THE CHRISTIAN LABOR ALLIANCE

Critiek:

Geachte Redacteur:—

We waardeeren de moeite die Ds. Vos zich getroost om rekenschap te geven van het door hem geponeerde. Misschien is het niet wenschelijk om hem in de geringste bijzonderheden op den voet te volgen, doch wel in hoofdzaak.

Eerst wat de voorstelling der zaak betreft: U stemt dus toe, dat de Alliance technisch een niet-kerkelijke organisatie is. Dit houdt m.i. toch veel in. In de eerste plaats staat dus deze organisatie niet onder toezicht van eenigen kerkeraad, classis of synode. In de tweede plaats, dat men de leden der organisatie moet beoordeelen naar wat ze belijden in hun gemeenschappelijk reglement en dat ze voor de inhoud van die constitutie verantwoordelijk zijn. In de derde plaats is er geen enkel hoogleeraar die lid is van deze organisatie. Het is een werklieden-vereeniging. Ik ben blij, dat U schreef dat U er alszoodanig niets op tegen heeft dat de meeste leden wat hunne kerk-affiliatie betreft, Chr. Geref. zijn. Ik voeg hier bij dat het juist het niet-kerkelijke van de beweging is dat oorzaak was dat vele leden van de Prot. Ref. Church werk werd verschaft door de Chr. Employment bureau, iets waar nog niemand captie op heeft gemaakt, doch nu het "hart" der zaak: 1)

Ongetwijfeld zal ieder lid der C.L.A. beamen wat Ds. Vos in paragraaf (a) schrijft: "Een Christian Labor Alliance is uit den aard der zaak een openbaring van het antithetische leven van het volk Gods te midden van het leven der wereld dat ten verderve gaat. . . . . Ze staan tegenover goddelooze Unions, en . . . . tegenover goddelooze bazen. Ze moet haar uitgangspunt zoeken, benevens haar kracht, bezieling en moed tot den strijd in de Schriftuurlijke beginselen der antithese." Wat deze fundamenteele formuleering der zaak betreft, hier valt niet veel op af te dingen. Doch wel op wat nu volgt in de volgende paragraaf. 2)

Nu is de voorstelling van Ds. Vos dat er slechts drie predikanten waren in heel de Chr. Geref. Kerk, die de antithetische beginselen der Schrift voorstonden, omdat ze niet instemden met de drie punten van 1924, en dat allen die hier geen principieel bezwaar tegen hadden, virtueel de antithese loochenen en wegwerpen, en dat men nu op dat weggeworpene een Chr. Labor Alliance gaat bouwen. Dit is m. i. foutief. Hoewel ik me nooit heb kunnen vereenigen met de afzetting van hen, die de drie punten niet aanvaarden, evenmin kan ik me vereenigen met uw bovengenoemd standpunt, en dan staat m. i. de zaak zoo: Men gaat een Chr. Labor Alliance bouwen op datgene *wat nog nimmer is weggeworpen,* n.l., de antithese. En die antithese bestaat niet in het feit, dat er geen gemeene gratie is, maar in het feit, dat God principieel anders staat tegenover Zijn volk dan tegenover de wereld, en dat Gods volk principieel anders *is, denkt* en *handelt* als de wereldling, en *dit is door de Chr. Geref. kerken nimmer verworpen.* 3) Om het zacht uit te spreken, is de voorstelling van Ds. Vos eenigszins aanmatigend, want het komt hierop neer, dat er voor dat Dss. Hoeksema en Danhof optraden, de antithese feitelijk nimmer is beleden, want, iemand die in gemeene gratie gelooft, gooit daarmee de antithese overboord. 4) Dan moet ik concludeeren dat Calvijn, Hellenbroek, J. Van Andel, Van Mastricht en Vader Brakel nog nimmer de antithese goed hebben verstaan, en dat nu door de prediking van de leeraren Hoeksema, Danhof, Ophoff, Vos en anderen de antithese eerst goed tot zijn recht komt. Maar was Calvijn niet een sterke voorstander van de antithese? Toch lees ik in zijn *Verklaring van Ezechiel,* hoofdst. XVIII vs. 23: "Vraagt men nu of er geen verkiezing in God is, als hij toch allen roept, dan is het antwoord dat de profeet hier niet spreekt van Gods verborgen maar van zijn geopenbaarde wil. En zegt men dan dat er zoo verdeeldheid in God wordt gebracht, dan is het antwoord dat God altijd hetzelfde wil maar op verschillende wijzen zoodat wij het niet doorzien." Even hiervoor in hetzelfde vers: "In het Evangelie noodigt God vriendelijk tot vergeving. En dat is de ware kennis des heils die barmhartigheid te omhelzen die in Christus ons wordt aangeboden . . . " enz. Deze en andere uitdrukkingen van de man der scherpe antithese doen ons zien dat onze kerk feitelijk niets nieuws bracht in de drie punten. 5) Een andere vraag is of men het er mee eens is, en of Calvijn op al deze punten volgens ons inzicht een Schriftuurlijke verklaring gaf. Ik beoog niet om in bijzonderheden op de gemeene gratie kwestie in te gaan, doch om aan te toonen, dat volgens Ds. Vos de oude Gereformeerden de antithese overboord hebben gegooid. 6) En dat wil er bij mij niet in. Noch zakelijk, noch historisch deden ze het. De antithese bestaat niet in het al of niet bestaan van gemeene gratie, maar in het al of niet bestaan van een principieel onderscheid van Gods volk en het volk der wereld. En dat onderscheid bestaat volgens de Chr. Geref. Kerk in de zaligmakende genade Gods die het menschdom in tweeën splitst. 7)

Aangaande par. 5 is er eenig misverstand. Ik had met "beginnen" niet het oog op principieele bespreking en persartikelen, maar op het organiseeren van een vereeniging. Voor zoover ik den indruk liet, dat ik over motieven oordeelde, bied ik hier mijn excuus daarvoor aan. Zoo was het niet bedoeld.

Dat onze constitutie geen melding maakt van de antithese? Heel het basis-artikel is antithetisch. 8) Die belijdt dat hij Jezus erkent als zijn Heer en Meester op alle terreinen van het menschelijke leven, en beseft wat dit inhoud, die staat ongetwijfeld antithetisch tegenover de wereld, de zonde en de overste dezer

wereld. "Niemand kan twee heeren dienen." Als men gewillig, welbewust zich onderwerpt aan de inzettingen van Jezus Christus, dan neemt men wel terdege een positief standpunt in. Dat is niet vaag, maar positief. Het artikel kon wel een weinig meer gedetailleerd zijn, maar niet zoo dat het een kerk-belijdenis wordt die dogmatisch de leer der Schrift weergeeft. Het is een werklieden-vereeniging en geen kerk-denominatie.

We verblijden ons, dat u schrijft dat kerkelijk egoisme U vreemd is en hopen dat U uw standpunt eenigszins kunt wijzigen en voorzoover dit een niet-kerkelijke beweging is, ook uw invloed kunt laten gelden. Op het gebied der Chr. School, High School, "Cutlerville," enz., doet men dit ook. Waarom op het gebied van arbeid niet? Dat het voor de afgezette predikanten zielkundig moeilijk is, om de Alliance te onttrekken aan de historie, is te verstaan, doch is het ook te rechtvaardigen? U schrijft dat U liefde heeft tot het volk van God in alle kerken, en waar er nu een antithetische beweging tot stand kwam op het terrein der arbeid, zagen we gaarne dat niet alleen Geref. en Chr. Geref. leiders maar ook de Prot. Geref. predikanten op dit gebied zoowel als op dat der school, hunne medewerking gaven. Of kerkelijke fouten dan niet hersteld moeten worden? Zeker. Ieder die iets dergelijks op zijn geweten heeft vereffene zulks. Maar daarmee staat de C.L.A. niet op zijn kop. Of ze voor geen verbetering vatbaar is? Natuurlijk. Maar juist daarom onttrekke men zich niet. De arbeiders hebben de predikanten noodig. En de predikanten de arbeiders.

Tot mijn spijt moet ik dan het volgende concludeeren:

a) Dat ook volgens de repliek van Ds. Vos mannen als Calvijn, Brakel, Hellenbroek e. a. liefhebbers der wereld waren voorzoover ze in de gemeene gratie geloofden.

b) Dat dezelfde Godgeleerden nimmer een rechte beschouwing hebben gehad over de antithese, ze feitelijk hebben weggeworpen, en dat nu eerst met Hoeksema-Danhof de antithese zuiver wordt verkondigd.

c) Dat Ds. Vos de foutieve voorstelling geeft, dat de antithese feitelijk bestaat in het al of niet bestaan der gemeene gratie, terwijl ze integendeel bestaat in het fundamenteele onderscheid die de zaligmakende genade in de menschheid brengt.

d) Dat Ds. Vos voorbij ziet, dat onze kerk dit nimmer heeft verworpen en dat de C.L.A. dus bouwt op iets dat men behield.

e) Dat m. i. persoonlijkheden de hoofdoorzaak zijn waarom de C.L.A. de medewerking niet heeft van de Prot. Ger. leiders. 10)

In de bovengenoemde zaken meenen we met Ds. Vos te moeten verschillen.

Albert Piersma

* * * * *

Repliek:

Ook van onze zijde waardeeren we de moeite die de broeder zich getroost om onze repliek van July 15 te beantwoorden.

Aan de eene zijde betreuren we het, dat de schrijver, die zich broeder Albert Piersma teekent, zulk een averrechtsche beschouwing er op na houdt van eenige fundamenteele waarheden der Schrift; doch aan den anderen kant, verblijden we ons, dat hij zich in dit laatste stukje openbaart hoe hij staat tegenover de beruchte drie punten. Zijn schrijven liet eerst eenigszins den indruk, alsof hij ietwat de groote zonde inzag, die de Christelijke Gereformeerde Kerken bedreven door Dss. Hoeksema, Danhof en Ophoff uit te werpen. Uit zijn schrijven, echter, blijkt het glashelder, dat hij eensgeestes daarmee is. Dat moet wel. Want hij onderschrijft en verdedigt de drie punten van Kalamazoo. En wij verwerpen ze van harte. Door zijn schrijven leerden we den schrijver beter kennen en daar verblijden we ons in. Open vizier en een klare atmosfeer zijn onontbeerlijk voor goeden strijd.

Dit antwoord bedoelt finaal te zijn. Beiden schreven we dan tweemaal en, onzes inziens. is dat voldoende. De lezers kunnen dan oordeelen over het geponeerde van beide zijden.

Ter zake.

1) De broeder maakt zich wat te makkelijk af van paragraaf 1. We zullen hem even corrigeeren. Ik gaf de volgende voorstelling van de geboorte der Christian Labor Alliance: (voortaan schrijven we kortweg C.L.A.) "Dat de Christelijke Gereformeerde Kerken bezig zijn om een C.L.A. in het leven te roepen of het schim er van te doen herrijzen." De broeder maakte daar captie op en noemde het een *onjuiste* voorstelling. Doch ik bewees zulks met drie gronden: (1) Het begin door een Chr. Ger. Mannenvereeniging; (2) De groote rugsteuners waren de Hoogleeraren der Theologische School en Calvin College der Chr. Ger. Kerken; (3) Dat 95% der leden zijn tevens leden der Chr. Ger. Kerken. Ik concludeerde dus, dat *zakelijk, wezenlijk* en *materieel* de C.L.A. een openbaring is van het leven der Chr. Ger. Kerken. Alhoewel technisch die beweging den naam verzwijgt dier kerken. Met het doorzichtige doel om zooveel mogelijk ook leden te trekken van andere kerken.

Wel, broeder, ge accepteert zwijgend mijn gronden en daardoor hebt ge toegestemd, dat mijn voorstelling zakelijk, wezenlijk en materieel *juist* en *niet onjuist is.*

2) We letten op twee zaken in deze paragraaf.

Allereerst, is het niet waar, dat "Ongetwijfeld zal ieder lid der C.L.A. beamen wat Ds. Vos in paragraaf (a) schrijft." Daar is een woord in, dat ge niet kunt en wilt beamen, in het licht van het geheele stuk critiek en dat eene woord is *tegenover staan.* Daar zit alles op vast en dat woord is de Hollandsche vertaling van het Grieksche woord *antithese.* En daar wringt hem de schoen. Dat zullen we aantoonen onder no. 3.

Ten tweede, begint het mij wel wat te duizelen als ge aan het einde van mijne karakteriseering eener C.L.A. opmerkt: "hier valt *niet veel op af te dingen.*" En eerst zeidet ge: "Ieder lid der C.L.A. (dus ook de broeder) zal *beamen* wat Ds. Vos in paragraaf (a) schrijft." (Ik cursiveer.) Eerst *beamen* en dan weer niet veel, dus toch wel wat, er op *afdingen?* Dat weerspreekt zichzelf.

3) In de eerste plaats, heb ik nooit geschreven, dat "er slechts drie predikanten waren in heel de Chr. Ger. Kerken die de antithetische beginselen der Schrift voorstonden." Ik schreef dit: "Die antithetische beginselen der Schrift mochten de Dss. Hoeksema, Danhof en Ophoff voor jaren lang leeren, verklaren, verdedigen en voorstaan *gelijk niemand dat deed* in het kerkverband . . . . Met recht mochten de twee eerstgenoemden *leiders geheeten, etc.*" Ge ziet hier toch wel het verschil? Ze waren *leiders* in het voorstaan, enz., der antithese. Ik heb daarin niet gezegd, dat niqmand anders de leer der antithese voorstond, doch zij deden het bij uitnemendheid, *gelijk niemand dat deed,* d. w. z., ze waren *ongeëvenaard* in hun streven dienaangaande. En ik verzeker u, dat al uw leiders dat wel zullen beamen.

Vooraleer u mij interpreteert stel ik er prijs op, dat u het door mij geschrevene aandachtig *leest.* Anders slaat u den bal mis en doet u mij onrecht aan.

In de tweede plaats, zal ik met uw eigen woorden bewijzen, dat u niet weet wat de antithese inhoudt. Ge omschrijft de antithese aldus: (1) God staat principieel anders tegenover Zijn volk dan tegenover de wereld; en: (2) Gods volk *is, denkt* en *handelt* principieel anders als (moet zijn: dan) de wereldling.

Welnu, broeder, dit aangehaalde is de antithese *niet.* Het is een lam, nutteloos gezegde, want het zegt niets. *Anders* is het sleutelwoord in uwe definitie en *anders* zegt niets.

Een van beide: ge zijt der dingen onkundig of ge zijt zeer slim. Om uwentwil hoop ik het eerste. Dan valt de blaam op uw leeraar of leeraren. Die hadden u beter moeten orienteeren betreffende een der fundamenteele lijnen der Schrift. In het tweede geval moet ik er naar gissen wat ge bedoelt met *anders.* Het ruikt naar de synthese. Ge kunt tenminste met uwe omschrijving gerust zeil zetten in die richting. *Anders,* want dan hebt ge twee principieele stroomingen in deze onze wijde wereld. God staat anders tegenover deze twee richtingen. Bij de eerste ontplooit Hij de banier van de eeuwige genade ter zaligheid en bij de vloot der wereld ontplooit Hij de vlag der gemeene gratie. *Anders,* doch ook *syn,* d. w. z., met, naast, en zoo tezamen. Want beider vlag wordt gedekt door het kruis van Christus en komt beide wereld en Kerk toe uit het hart van God: de eene particuliere genade en de andere algemeene genade. En waar de Kerk ook de algemeene genade ontvangt met de wereld is er ruimte voor de leer der *synthese,* d. w. z., samenstellen met.

Uwe omschrijving leidt ons in elk geval nooit naar de *ontithese,* want daar staan God en Zijn volk in het volle licht *tegen over* de duisternis: wereld, duivel, en zonde. Slim, zeide ik, want door het *tegen over* in te wisselen met *anders* blijft er ruimte over voor de leer der gemeene gratie, dewelke vloekt tegen het *tegenover staan.*

In de derde plaats, ik stem toe, uw kerken hebben het ding dat u voor de antithese houdt nooit weggeworpen. Ze gelooven God staat anders tegenover de wereld dan tegenover het volk Gods. Hij bemint Zijn volk met een eeuwige liefde en Hij bemint de wereld met een tijdelijke(?) liefde of gunst of genade. En 't is ook een misbaksel.

In de vierde plaats, zal ik trachten voor te stellen, wat naar den Woorde Gods de leer der antithese inhoudt.

A. In God: Naar Johannes' woord is ons verkondigd dat God een Licht is en gansch geen duisternis in Hem is, I Joh. 1:5b. Dit houdt verder in dat :"Verre zij God van goddeloosheid, en de Almachtige van onrecht," Job 34:10b. En: "Want Gij zijt geen God, die lust heeft aan goddeloosheid," Ps. 5:5a.

Hier leeren we uit, dat God een licht is, d. w. z., dat Hij het inbegrip is van alle deugden: goedheid, genade, liefde, lankmoedigheid, barmhartigheid, goedertierenheid, leven, waarheid. En tevens zeggen ons die tekstgedeelten alsmede de gansche Schrift, dat God zich ook wilde openbaren hoe en wat Hij niet is. Hij is verre van het kwade, duistere, zondige, vuile, leelijke, ongerechtige, leugenachtige en den dood. Let wel, dat heeft Hij ons verkondigd en Hij wil dat we dat zullen belijden. Wij moeten het zien, dat God Zijn deugden heeft geopenbaard op den achtergrond van het duistere, liederlijke en zondige. Opdat Zijn licht des te heerlijker schittere, nu en voor eeuwig.

B. Daaruit volgt noodwendiglijk des Heeren houding tegenover Zijn redelijk-zedelijk schepsel. En hier hebt ge het: "Een ijverig God en een wreker is de Heere en zeer grimmig; een wreker is de Heere aan Zijne wederpartijders, en Hij behoudt den toorn Zijnen vijanden," Nahum 1:2. "Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb ik gehaat," Rom. 9:13. "Bij den reine houdt Gij U rein; maar bij den verkeerde bewijst Gij U een worstelaar," Ps. 18:27. "De Heere proeft den rechtvaardige, maar den goddelooze en dien, die geweld liefheeft, haat Zijne ziel," Ps. 11:5. En wilt ge nu eens een tekst hooren die bijna letterlijk de negatieve zijde der antithese weergeeft lees dan Ps. 34:17: "Het aangezicht des Heeren is *tegen* degenen die kwaad doen, om hunne gedachtenis van de aarde uit te roeien." Of ook: "God *wederstaat* de hoovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade," I Pet. 5:5.

Uit deze en tallooze meerdere plaatsen van Gods Woord leeren we, dat, ter eener zijde, de Heere de verworpen goddeloozen haat met een eeuwigen haat en daarom tegen hen is en, ter anderer zijde, dat Hij de verkoren goddeloozen liefheeft met een eeuwige liefde

en daarom voor hen strijdt en hen steeds bijstaat.

C. Die antithese door God gedragen in het gebeuren der wereld heeft dit tot resultaat, dat er een volk is dat de oorlogen des Heeren strijdt en steeds zich moet openbaren als van de partij des levenden Gods; en dat er een ander volk is, dat zich den duivel toewijdt en zich steeds openbaart als van de partij der zonde en des doods tegenover God die een Licht is. En daarom zich openbaart tegen het volk Gods en het Koninkrijk Gods.

D. En het einde aller dingen zal die vreeselijke antithese zoo aanschouwelijk voorstellen, dat alle tong het zal belijden, wanneer ter eener zijde, het nieuwe Jeruzalem de eeuwige deugden Gods zal loven tot in der eeuwigheid en, ter anderer zijde, het gekerm der verdoemden zal opgaan tot in alle eeuwigheid in de buitenste duisternis. En dan zal de broeder niet meer zeggen *anders*, maar hij zal met mij zeggen: *tegen over*. En dan zoo, broeder, dat we tezamen met al Gods volk den Heere zullen roemen, dat Hij het zoo door alle eeuwen gedaan heeft, opdat op dien donkeren achtergrond Zijne genade in Christus des te helderder zou schitteren.

4) Aangaande deze paragraaf merken we drie dingen op: a) Dat wij ons zullen onthouden om een oordeel te vellen over ons al of niet aanmatigend spreken; b) Dat we onder 3) hebben aangetoond hoe ge den bal missloegt door te beweren dat ik geschreven had, als zoude alleen Dss. Hoeksema en Danhof ooit de antithese beleden hebben; en: c) Dat, ja, wie in de gemeene gratie gelooft, zooals die ter onzaliger ure door Dr. A. Kuyper uitgevonden is, door de Christelijke Gereformeerde leiders op den spits gedreven werd, en in de drie punten verergerd is door het gif van Armijn en Pelagius, noodzakelijkerwijze de Schriftuurlijke leer der antithese kwijt is. En dat kunt ge weten. Mede ook door de verklaring hierboven gegeven.

5) Nog eens weer, broeder, indien u de werken van die vaders der Gereformeerde kerken bestudeerd had, dan zoudt ge opgemerkt hebben, dat ze doorgaans leerden en schreven uit de leer der antithese, maar dat ze terloops de gemeene gratie noemden en dat ze er eigenlijk geen weg mee wisten. In elk geval maakten ze er niet van wat Dr. A. Kuyper er van maakte. En nog minder wat de Synode van 1924 er van maakte. Die maakte er Arminianisme en Pelagianisme van. En dat kunt ge weten als ge de Standard Bearer van den beginne aan gelezen hebt. Ik verzeker u, dat de door u aangehaalde Vaders der kerken een gruwel zouden hebben aan de drie punten. Om een voorbeeld te noemen: lees slechts *Calvin Calvinism*. Hebt ge het al eens gelezen? Het is met het oog op onze discussie wel de moeite waard. En daarom, uw kerken hebben wel iets nieuws geleverd in de drie punten. Die punten loochenen de antithese. Vergelijk ze slechts met de bovengegeven verklaring van de antithese. Punt 1 spreekt van liefde Gods voor allen; Punt 2 spreekt van een werking des Geestes Gods ten goede voor allen; Punt 3 spreekt van een goeddoen van allen. Dat is synthese en niet antithese.

6) En hier behoef ik toch zeker niet te herhalen, dat de broeder mij iets laat zeggen, hetwelk ik met hart en ziel verfoei. Neen, maar die vaderen wisten niets van het geknoei der tegenwoordige theologen af. Hun beschouwing van hetgeen ze algemeene genade noemden en hetgeen ons vandaag opgedischt wordt verschilt hemelsbreed. Lees in verband daarmede maar eens *Oud en Nieuw Calvinisme* door Dr. Hielkema. Indien ge het wenscht kunt ge het van mij ter leen krijgen.

7) Ook hier deugt uw omschrijving van de antithese niet en is onvolledig.

8) Het basis artikel van de C.L.A. antithetisch? Let dan op dit lamme, halfslachtige deel van dat bewuste artikel: "dat alle pogingen tot verbetering van industrieele toestanden door Christelijke beginselen moet worden beheerscht." Daar hebt ge letterlijk de synthese. Eilieve, welke toestanden? De algemeene toestanden van kapitaal en arbeid? In het algemeen? Die worden nooit door de beginselen van den Christus beheerscht. Die vuil is dat hij nog vuil worde. Wildet ge verbeterend op de wereld die ten verderve gaat inwerken? Denk er toch om, dat naar het bestel Gods de mensch der zonde zich ontwikkelen zal en zich al meer ontwikkelt. Neen, ge moet partij kiezen als C.L.A. *tegen* de wereld en de bazuin van Gods Woord aan den mond zetten en het eeuwig wee hun verkondigen op den weg der zonde en des doods. En tevens in uw handel en wandel en woord den Christus openbaren. Dan hebt ge de antithese. Maar met minder kan het niet toe.

9) Onze medewerking? Die heb ik u gegeven door het schrijven in de Standard Bearer van een artikelenreeks over de Wereldsche Vereenigingen. Die medewerking geef ik nu en July 15 in mijn repliek. Ook dit schrijven beschouwe men als zoodanig. Het is mij harte ernst, om u en al de broeders op het rechte pad te hebben. En eenige openbaring van de antithese wordt door mij en alle predikanten onzer kerken gehuldigd en gesteund. Maar recht boven al. En daarom moest op het dubbelhartige geknoei van uw leiders gewezen worden in deze zaak. En, men geloove het of late het, we worden gedreven door een zucht tot het bewandelen van rechte paden voor onze voeten, alsmede de liefde Gods voor Sion, ook het dwalend Sion.

10) In het licht van het bovenstaande zal de lezer begrijpen, dat ik mij niet behoef in te laten met de door den broeder getabuleerde conclusies. Zij zijn stuk voor stuk onder het mes gekomen en stelselmatig weerlegd. Alleen wilde ik zeggen met het oog op conclusie e), dat het mij een raadsel is, hoe iemand die de drie punten kent, de geschiedenis der laatste jaren meegemaakt heeft, en lezer van de Standard Bearer is, kan beweren, dat persoonlijkheden de hoofdoorzaak zijn waarom de C.L.A. de medewerking niet heeft van de Prot. Ger. leiders.

G. V.

VRAGEN

G. d. W. van O., Ia., legt ons de volgende vraag voor:

Mogen we God dankbaar zijn, dat we nog zijn in het heden der genade?

Antwoord:

Gods volk mag dankbaar zijn voor alles, wat het ontvangt van de hand des Heeren. Dat is zelfs zijne roeping. De Schrift zegt: dankt God in alles. Het mag ook dankbaar zijn voor het *heden.* En voor alles, wat in dit heden hun toekomt. Voor hen is ook het heden een heden van genade. Immers is het thans, in de nieuwe bedeeling de welaangename tijd, de dag der zaligheid, waarin het gebed van den Knecht des Heeren voor de Zijnen ten volle wordt verhoord (Jes. 49:8; II Cor. 6:2). De wet is immers door Mozes gegeven, maar de genade en waarheid zijn door Jezus Christus geworden. En als het ons soms anders toeschijnt, alsof het heden in dit tranendal toch geen tijd van genade is, dan moeten we niet vergeten, dat het ons uit *genade* gegeven is in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden. Het heden is dus ook voor het volk des Heeren een heden der genade, waarin we en waarvoor we den Heere in alles geroepen zijn te danken.

Gij zult tot mij zeggen: maar zoo is de vraag niet bedoeld.

En dat versta ik ook wel. De uitdrukking: *heden der genade* wordt gewoonlijk gansch anders gebruikt en hoort thuis op het erf dergenen, die gelooven in eene algemeene verzoening, algemeene genade, vrijen wil, algemeen aanbod van genade, een kans voor allen om zalig te worden, die straks voor eeuwig voorbij is. Dan is het *heden* een heden van genade in tegenstelling met de eeuwigheid, die dan een eeuwigheid wordt van eeuwige verdoemenis en vloek. En dan mogen we God wel dankbaar zijn, dat we nog in dit heden van algemeene genade leven. Zoo wordt de uitdrukking gewoonlijk verstaan, en zoo is ze een gevleugeld woord geworden, dat in prediking en gebed ook door menschen, die Gereformeerd willen zijn, wel gedachtenloos op de lippen wordt genomen. Zoo verstaan beteekent de vraag: Mag de goddelooze Gode wel dankbaar zijn, dat hij nog leeft in dit heden, dat in onderscheiding van de eeuwigheid, ook voor hen genade is? En ge begrijpt, dat ge, door bevestigend te antwoorden op die vraag, heel de theorie der gemeene genade met vlag en wimpel weer binnenhaalt. Laat het daarom genoeg zijn, om op de vraag, in dien zin nu genomen, te antwoorden.

a. Dat alleen Gods volk dankbaar kan zijn en is.

b. Dat genade nooit een zaak is van het heden in onderscheiding van de eeuwigheid. Genade is eeuwig, omdat God eeuwig is en de Onveranderlijke. Daarom is Zijne goedertierenheid van eeuwigheid en tot eeuwigheid *over degenen, die Hem vreezen.*

J. W. S. van P., Ia., vraagt:

Wat is de beteekenis van Matth. 11:12. Wie zijn die geweldigen?

Antwoord:

Dat zijn zeker lieden, die precies het tegenovergestelde zijn en doen ten opzichte van het Koninkrijk der hemelen van hetgeen zij zijn en doen, die de Heiland in het vervolg van dit hoofdstuk beschrijft als de kinderen, die op de markten zitten. Zij roepen hunne gezellen toe: wij hebben u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben klaagliederen gezongen en gij hebt niet geweend.

De laatsten zijn de lieden van "dit geslacht." Zij staan altijd scheef tegenover het Koninkrijk Gods en vinden daarom altijd een voorwendsel, om er niet in te gaan. Johannes de Dooper kwam en predikte, dat het Koninkrijk der hemelen nabij gekomen was. Hij was in de woestijn en at sprinkhanen en wilde honing. In zijn verschijning en prediking riep hij het geslacht van zijn tijd toe, dat ze uit de wereld moesten gaan. Maar ze werden aan hem geërgerd. Zij gingen voor hem staan te fluiten en zeiden: Johannes, gij moet dansen. Maar Johannes bleef in de woestijn en zeide: ik kan niet dansen, want ik ben de bruidegom niet; ik ben een Nazireër. En "dit geslacht" zij van Johannes, dat hij een duivel had en zij gingen het koninkrijk Gods niet in. Maar Jezus kwam. En Hij at en dronk. Hij was geen Nazireër. Hij geloofde niet in prohibitie. Hij was niet bang voor de wereld, omdat Hij de wereld overwon. Hij ging midden in den dood staan en sprak: Ik ben de opstanding en het leven! Om het beeld te gebruiken, dat de Heiland bezigt: Jezus danste! En ze gingen voor den Heiland staan en zongen klaagliederen. En ze zeiden tot Hem, Foei, Jezus, gij moet niet dansen; gij moet weenen! Doch de Heiland zeide: Ik kan niet weenen, want Ik ben de bruidegom en breng het Koninkrijk Gods. En wat zeiden toen de menschen van "dit geslacht"? Ze zeiden: Ziet daar een mensch, die een vraat en een wijnzuiper is, een vriend van tollenaren en zondaren! En ze gingen ook op de prediking van Jezus niet het Koninkrijk Gods in. Met andere woorden, het waren menschen, die geen geestelijke kracht hadden, om het Koninkrijk Gods in te gaan. Het waren liefhebbers van deze wereld. En nu maakt het geen verschil, hoe gij dat Koninkrijk verkondigt, of ge dat al weenende doet, zooals de Nazireër dat wel moest doen, dan of ge het dansende doet, staande in de vrijheid der overwinning, deze lieden gaan nooit het Koninkrijk Gods in. Johannes weende en zij zeiden: als ge niet danst, hebt ge den duivel! Jezus danste en ze zeiden: als ge niet weent, hebt ge ook een duivel! Maar ze gingen niet in.

Als ge dit voor de aandacht houdt, zult ge ook verstaan, wie deze geweldigen zijn van de dagen van Johannes den Dooper tot "nu toe." Het waren de geestelijke kinderen Israels, die reeds lang hadden uitgezien naar de vervulling der belofte. Ze hadden van God geestelijke kracht des geloofs en der hope

ontvangen, om te verlangen en te streven naar het Koninkrijk Gods. Ze stonden in de oude bedeeling voor de deur van het Koninkrijk. En op die deur waren allerlei afbeeldingen en schilderingen van de vervulling der belofte. En bij die deur stond ook een profeet en een priester, die hun iets verklaarde van hetgeen achter die deur, in den tijd der vervulling hun wachtte. En nu, toen Johannes de Dooper kwam en wees op "het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt" ging die deur op een kier. Nog een oogenblik, nog het kruis en de opstanding en de hemelvaart en de uitstorting des Geestes en de deur ging wijd open. En nu drongen deze geweldigen des geloofs en der hope, die niet langer konden wachten, met geweld binnen. Ze bestormden die deur, zetten de voet er tusschen en zeiden: als zij straks geheel opengaat, dan gaan wij zeker binnen! De geweldigen namen het Koninkrijk der hemelen met geweld!

Wat was dat een schoone tijd van tegenstelling! Hoe kwam de armzalige, geestelijk-bloedarmoedige, goddelooze toestand van die kindertjes op de markten aan het licht, tegenover de geweldigen, die het Koninkrijk Gods bestormden! H. H.

CHRISTIAN COMFORTS

How sweet the promises of God
To a believer's ear;
He giveth grace for every trial,
He casteth out all fear,
He comforts every aching heart
Bowed down with grief and pain;
We cast our burdens on the Lord
And He doth e'er sustain.

'Tis sweet to feel His presence when
Our trials are multiplied;
'Tis sweet to have a friend just then
In whom one can confide.
We tell Him all our cares and woes,
He guides us to the light
Of His blest Word which shows to us
The wonders of His might.

He giveth peace within our hearts
Which no one else can give,
His Spirit working mightily
He giveth grace to live,
To trust Him for our every need,
Though dark may seem the day,
He sends His light within our hearts
And drives all doubts away.

Oh, trust Him then, believe His Word,
Wherever you may be;
Remember that He's always near
On land or on the sea.
He always hears the pleading cry
Rise to the throne above
And sends His answers graciously
As tokens of His love.

THE BIBLICAL GROUND FOR THE BAPTISM OF INFANTS

The reader will remember that in a recent issue of the Standard Bearer the Rev. H. Hoeksema wrote an article under the caption: "Ignorance rushing into print."

This article was occasioned by a free pamphlet, issued by Dr. M. R. De Haan, pastor of the Calvary Undenominational Church of Grand Rapids, Michigan, wherein the Doctor meant to refute entirely the doctrine of infant baptism.

At the time the Rev. H. Hoeksema proved conclusively (by the Doctor's own statements) that only a profound ignorance could have inspired the writing of this little treatise, promising at the same time to set forth at a convenient time in the future the Biblical ground for the Baptism of Infants.

This promise has now been fulfilled. Our Editor-in-Chief has in his turn written a free pamphlet entitled: The Biblical Ground for the Baptism of Infants. It is issued and distributed by the Sunday School of the First Protestant Reformed Church of Fuller Ave., Grand Rapids, Mich.

The undersigned has been requested to review this little pamphlet for our readers of the Standard Bearer, since its contents will not be published other than in pamphlet form. We gladly accepted this invitation. Hence, this article.

From various points of view it is a very interesting treatise indeed. These points I will briefly trace under four heads. All four combine to make it one of the most instructive little booklets ever published in our group.

Firstly, it struck me as being very positive thruout. A long and, to the average mind, tiresome line of argumentation was conspicuous by its absence. Rev. H. Hoeksema did not enter into a controversy when he set out to prove the validity of Infant Baptism. There is no lengthy setting forth of the arguments of Dr. De Haan for the simple reason that the writer found nothing to refute. Dr. De Haan's book was entirely negative; this is entirely positive. The stream of Biblical thought, relative Infant Baptism, rolls on calmly and serenely throughout the little book, as if no rock and boulder of the opposition made cruel inroads on its limpid current. Turbulent waterfalls of impassionate debate or roaring cateracts of incessant warfare do not mar this stream of thought, but unto the very end we are gently led along quiet waters. Small wonder it leaves us refreshed, quickened, contented.

This leads us naturally to the second point of interest: its Scriptural tone.

Throughout the treatise, the writer has taken minute care to cover each step with the testimony of the Word of God. This trait of the book is indeed out-

standing. All the other points of interest radiate from this common center. The Chiliast, Baptist and Undenominationalist is thus robbed of one of his most frequent weapons of attack. They delight in the fact that no fetters(?) of the faith of our fathers bind them. They have cast off this yoke(?) of doctrine. Their watchword is ever and anon: Prove it by the Word of God. We care not for your creed!

Well, here it is!

It is as if the Rev. Hoeksema chose his path throughout in the verdant valleys of Divinely inspired truth. He reasons and speaks, he pauses and breathes — but even our opponents will have to admit: we hear the ever recurring chant: Thus saith the Lord! Nay, it is not one of our contemporaries; they are the very prophets of Jehovah with meek Moses at their head, together with the apostles of the Cross, gathering around the Lamb of God Himself, who, with blow upon blow, raze the tottering bulwarks(?) of Chiliastic and Baptist heresies to the very foundations thereof!

Therefore it is also a very simple book. Human philosophy with its intricate and ofttimes befuddling reasoning found no place here. And therefore it is the third point of interest. Just because the treatise is positive and Scriptural it needs must be lucid and clear. And that it is. The most simpleminded and untutored can easily grasp the argument and follow it to its convincing close. It is ever brief and utterly logical. The whole book comprises but 24 pages and measures only 6¼ by 3½ inches. Yet it treats the proposition it promised to clarify comprehensively and thoroughly. Because of its brief, clear and popular style one can retain it easily, so that when closing it upon perusal to the end, the mind goes on — joyfully meditating on the Scriptural bounty of the Baptism of Infants.

And, finally, the book is incontrovertible. Under this head I must grope for terms. And necessarily so. One must read it to experience the rock-like conviction it inspires and engenders. The testimony of the Holy Spirit shall bind it on your heart, reader.

Therefore, it finds a ready echo in my heart when the Rev. Hoeksema, concluding his argument, states: "Even Dr. De Haan will now understand the truth of infant baptism and retract his former statements, I feel perfectly confident."

Concluding, I will give you the division of the proposition: The Baptism of Infants is thoroughly Scriptural:

1. There is only one people of God, thruout the ages, both in the old and the new dispensation: the true Israel, the seed of Abraham. (This part of the argument is especially fundamental. If this first point is brought home to the Chiliast, he will have to throw away his pseudo-Scriptural heresy and follow in the other two points. Under this head I was struck by especially one argument, printed in bold type: The Jews never were the seed of Abraham.)

2. Though differing in form, circumcision and baptism are essentially the same in meaning. (This proposition must naturally follow from the first. If the people of God both from the old and the new dispensation are alike, circumcision and baptism must be alike in essence.)

3. It is the clearly revealed will of God that the *generations* of His people, whether they be among Jew or Gentile shall receive the sign of the Covenant, circumcision as long as these generations of His people are among the Jews, baptism when these generations are among all nations, Jew and Gentile both. (This third proposition clinches the issue and forcibly, convincingly proves that we are held by the Word of the Lord to baptize the infants that are born in the Church, just as the children born in the O. T. Church were to be circumcised.)

Now, reader, this rare treat is yours for the asking. The book is an ideal gift for all young people. Consistories and Sunday School Superintendents please take note of it. Read it and distribute it among the covenant youth. It will not fail to bear blessed fruits, by the Lord's grace. Send your request for one or more free copies to Mr. C. Haveman, 1045 Niagara Ave., Grand Rapids, Mich., and be profitable instructed in one of the fundamental truths of Scripture.

G. V.

A CATECHISM ON THE HISTORY OF THE PROTESTANT REFORMED CHURCHES

XI. Exuent the "Ninety-two"

1. What did the Consistory of Eastern Ave. do during the classical recess from Nov. 24 to Dec. 9?

It first of all decided upon a matter of discipline in the congregation that urgently required attention.

2. What matter do you have in mind?

The case of the ninety-two protestants that had sent a protest to Classis without the knowledge of the Consistory.

3. But how could the Consistory act upon a protest that was properly before Classis and not before the Consistory?

In the first place, because a copy of this protest was presented to the Consistory at its meeting of Nov. 25. And secondly, because it could never be properly and legally before Classis until the Consistory had first received a copy and had had opportunity to act upon the matter. Hence, the protest of the "ninety-two" was legally before the Consistory meeting of Nov. 25.

4. What action did the Consistory take with respect to this document?

It passed the following resolution:

"Considering that there has been brought to the attention of this, the Consistory of Eastern Ave.

Christian Reformed Church of Grand Rapids, a certain printed communication or pamphlet, signed by several members of said Eastern Ave. Christian Reformed Church, said to be ninety-two in number and whose names are set forth below, and are hereinafter referred to as the subscribers;

"Considering, that said communication, addressed to the Classis Grand Rapids East of the Christian Reformed Churches, assembled the 19th of Nov. 1924, and purported to be a protest or remonstrance on the part of the subscribers against the pastor and the consistory of said church or congregation;

"Considering, that among other things contained and set forth in said communication the following statements appear, namely:

"It has become impossible for us to listen any longer to the preaching of Rev. H. Hoeksema as our pastor. Many of us refuse to send their children to the catechism because we do not entrust them to the teaching of our pastor. Some of us refuse to present their children to baptism and we all refuse to celebrate the Lord's Supper with pastor and consistory. In one word we have practically broken with both consistory and pastor, and that because of their refusal to submit to synodical and classical decisions.

" 'One more thing before we inform you about the history we made in Eastern Ave. since the last Classis. From what appears before Classis it is evident that a certain measure of co-operation has taken place on the part of those who sign this pamphlet. We do not care to conceal this. We are of the opinion that we not only have the right to this but that duty calls us to such action. This action is entirely in harmony with our standpoint, and we are of the opinion that the Consistory has, in fact, broken church-connections. Now, against such a consistory we cannot sin by protesting together. By virtue of the office of believers, we had broken our co-operation with that consistory.'

"Considering that said declaration on the part of said subscribers constitutes and is, in effect, an open renunciation of the part of said subscribers of their respective membership in said church or congregation, and a refusal on their part to partake in the rights, benefits and privileges belonging or appertaining to such members;

"Considering, that be reason of said signing of aforesaid pamphlet on the part of said subscribers, the said consistory is bound to take notice thereof, and to act accordingly;

"Considering, further, that said consistory and pastor are willing at all times to abide by the decisions of any larger or broader assemblies of said church in respect to any matters of discipline, doctrine or government that may be properly brought before such bodies;

"Considering, that said subscribers have by signing of said pamphlet or communication, asserted a refusal on their part to abide by the decisions or findings of such larger or broader assemblies;

"Therefore, be it resolved by said consistory of said Eastern Ave. Christian Reformed Church that the said signers and subscribers of said pamphlet or communication be, and they are hereby, suspended or removed from further membership or communion with said church or congregation (subject, however, to any provisions of the Church Order). Provided, and be it

"Further resolved by said consistory, that a copy of this resolution shall be mailed to each of said subscribers at his or her last known place of address by United States Registered Mail; and that a notice attached thereto shall provide that said subscriber shall either in person or by writing appear before said consistory at its usual place of meeting at said Eastern Ave. Christian Reformed Church in said city of Grand Rapids at a special meeting to be held Thursday, December 4th, at 7:45 P. M., and then and there answer the following question:

"Do you or do you not acknowledge yourself to be in full membership and communion with the Eastern Ave. Christian Reformed Church, as now constituted?

"And be it further resolved that the effect and force of this resolution shall not apply to any of said subscribers who shall before said consistory-meeting affirmatively subscribe or assent to said question, except as to members already under censure."

5. What is evident from the language of this document?

That like the Classis the Consistory had invoked the aid of the worldly lawyer.

6. How is to be judged of the contents of this document?

That the resolution contained in it was perfectly proper and, from a practical viewpoint, the only course the Consistory could take.

7. How can you justify this action of the Consistory?

In the first place by pointing to the fact, that the ninety-two subscribers had very emphatically severed their connection with the Eastern Ave. Christian Reformed Church. They clearly state that they have broken with the Consistory. Besides, they had stated repeatedly, that they considered themselves the congregation proper. They surely had resigned their membership of the congregation as it was then constituted. The consistory simply acted on their own statements and accepted their resignation. In the second place, it is sound Reformed Church polity to accept the resignation of a member that gives official notice to the Consistory of such resignation. When any single member appears before the Consistory to resign for his membership, the Consistory will, for a time, labor with such a member and attempt to persuade him of his wrong, but if he insists the Consistory will have to accept his resignation. And this had always been the practice of the Consistory of Eastern

Ave. Thirdly, it must be remembered, that the Consistory was compelled to choose between two alternatives: permit the revolutionary movement of the ninety-two, who boldly proclaimed that they were the congregation proper and that they had virtually deposed the Consistory, and admit that they really were the congregation; or simply treat them as rebellious members that had officially resigned for their membership of the Eastern Ave. Church. The Consistory, naturally, followed the latter course, and considered it simply as a case of resignation on the part of ninety-two members.

8. But should not the Consistory have labored with these members before it accepted their resignation?

Under ordinary circumstances this should certainly have been done. But under the existing circumstances this was a practical impossibility. The ninety-two had taken the matter to Classis with the request that this broader gathering join them in their declaration that the Consistory was deposed. And this body had acted upon their request, though the matter had not been decided. Classis, therefore, had really approved of and become a party to the revolutionary movement of the ninety-two. These circumstances made it necessary for the Consistory to act before the Classis should meet again, i. e., before Dec. 9. It was, therefore, because of the very action of the ninety-two and of the Classis, impossible for the Consistory to labor with all of the signers of the above named pamphlet individually. Besides, it must not be forgotten that the Consistory, by offering the signers an opportunity to retract their resignation before the proposed Consistory-meeting of Dec. 4th, left the entire matter to their own choice and decision.

9. But does not this resolution contain an untruth when the Consistory declares that it is at all times willing to abide by the decisions of the larger assemblies, seeing it refused to sign the three points?

Not at all. It was perfectly true that the Consistory was satisfied with the decisions of the Synod of 1924, even though it could not agree with the contents of the Three Points and maintained the right to criticise them publicly. And it was equally true, that the opponents were not satisfied with these decisions. It must be remembered, that in the way of appeal the matter of the "common grace controversy" had finally been brought to the attention of the Synod and that, therefore, the decision of Synod was final. That decision was briefly: *that the pastors Danhof and Hoeksema were fundamentally Reformed with regard to matters of the Confession, though they departed from the Three Points.* Besides, *Synod had refused a motion to discipline the two pastors.* (See Acta, 1924). With these decisions the Consistory was satisfied. However, the opponents could not abide by these decisions. They could not rest till the pastor was deposed or forced to submit to the three points.

10. Was the resolution of the Consistory carried out?

It was. Each of the ninety-two signers of the pamphlet received a copy of the resolution, together with the request to appear before the Consistory on Dec. 4th. But no one appeared, so that their resignation was definitely accepted. Besides, the Consistory decided to serve the Classis with a copy of this resolution.

XII. Consistory's Answer to Classis

1. What else did the Consistory decide at its meeting of Nov. 25?

It appointed the pastor and the clerk of the Consistory to prepare an elaborately motivated answer to the last communication of Classis.

2. When was the answer prepared and proposed by this committee adopted by the Consistory?

At its meeting of Dec. 8, where both a Holland and an English copy of the proposed answer were read and approved.

3. How did the Consistory reply to the demands of Classis?

Its complete answer here follows:

"Classis Grand Rapids East, assembled in special session on Dec. 9th in the Oakdale Christian Reformed Church, Grand Rapids, Mich.

"Dear Brethren:—

"The Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church received and took notice of the contents of a communication of Classis Grand Rapids East. dated Nov. 24, 1924, in which Classis requires of Consistory that it ask the pastor, Rev. H. Hoeksema, whether he is in full agreement with the Three Points as expressed by Synod, cf. Acts of Synod 1924, Art. 132, p. 145, ff., and secondly, whether he will submit with the right of appeal to the Confessional Standards of the Church as interpreted by Synod 1924.

"The Consistory of said Eastern Ave. Christian Reformed Church respectfully submits to your attention the following answer.

"I. Consistory calls attention of Classis to the fact that in placing the Consistory before the double requirement mentioned above, Classis interferes with matters that are not legally, according to Church Order, brought to the attention of Classis:

"(1) Because Classis enters in upon these matters upon the basis of two overtures, one from the Consistory of the Dennis Ave. Christian Reformed Church; and one from the Consistory of the Creston Christian Reformed Church, both of Grand Rapids. These overtures are not legally, in accordance with the Church Order, before the Classis;

"(2) Because not Classis Grand Rapids East, but the Consistory of said Eastern Ave. Christian Re-

formed Church is the proper body to receive such overtures in the first place. Art. 30 of the Church Order states: 'In major assemblies only such matters shall be dealt with as could not be finished in minor assemblies.' And according to the communication of Classis Grand Rapids East herein referred to, in Reformed Church Government the rule is that disciplinary procedure must be exercised by the Church judicatories in the order of Consistory, Classis and Synod and not vice versa. Communication, p. 1.

"(3) Because, even if the Consistories of the Dennis Ave. Christian Reformed Church and of the Creston Christian Reformed Church did possess the right to apply immediately to Classis without acknowledging the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church, which they certainly did not possess, they should have served copies of said overtures upon the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church. The Eastern Ave. Consistory is not aware of the contents of these overtures to this day.

"(4) Because not even a Classical Agendum or Program was received by which the Consistory of Eastern Ave. might be duly notified of these overtures to Classis from the consistories of Dennis Ave. and of Creston. The Consistory of Eastern Ave. was held in complete ignorance with respect to said overtures.

"(5) Because in the past Classis Grand Rapids East ruled that similar overtures presented by consistories to Classis in a similar manner were not acceptable. Cf. Minutes of Classis Grand Rapids East, Sept. 1913. An overture appeared at that time on the agendum of Classis from the Consistory of the Oakdale Park Christian Reformed Church, requesting the Classis to express its disapproval of the stand taken by Rev. J. Groen with regard to woman suffrage. The Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church of which at that time the Rev. Groen was pastor, decided to place the following resolution on the letter of credentials for its delegates to Classis:

" 'The Consistory requests Classis not to deal with the overture from the Oakdale Park Consistory in re the pastor of Eastern Ave. since this would be in direct opposition to our Reformed Church Polity and would imply not only an insult against the pastor, but also a total disregard of the Consistory. The Consistory, therefore, feels obliged to protest against such action.' (Minutes of the Consistory of Eastern Ave., Sept. 10, 1913.)

"Among the grounds upon which the above resolution was to be defended by the delegates to Classis, the minutes of said Consistory contain the following:

" 'It is disciplinary action applied by a major assembly upon the pastor of a congregation and proceeds upon the assumption that Classis may exercise a sort of supreme authority and guardianship over the churches. This is worse than collegialistic, this is popish. Classis has power only to serve with advice regarding a matter of discipline to be executed by the local consistory.

" 'The accusing party did not make a single attempt to deal with the accused according to Matthew 18.

" 'The accusing party did not apply to the Consistory of the accused. This is an unheard of disregard for the authority and rights of the Consistory.'

"(As a matter of mere curiosity and interest in the case before Classis at present, it may be added that the last ground of Consistory against the overture of Oakdale Park reads as follows:

" 'The case is a social, political question and is not properly decided by an ecclesiastical assembly. For what belongs to the sphere of the Church?

" '1. The domain of special grace.

" '2. Matters pertaining to the offices in the Church, for outside of these the Church has no executive organs.

" '3. That which concerns fundamental truths in connection with the way of salvation.)

"And lastly we quote from the Minutes of said Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church, Sept. 26, 1913 the following:

" 'The delegates to Classis assembled Sept. 17 give a report. From the report it appears, that Classis did not enter in upon the request of the Oakdale Park Consistory, namely, to express disapproval of the stand taken by the Rev. J. Groen in re Woman Suffrage.'

"On the basis of all these grounds the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church contends that Classis did not act in conformity with Reformed Church Polity and Government when it entered upon the discussion of the overtures of the Consistories of the Dennis Ave. and the Creston Christian Reformed Churches, declared these overtures legal and acted upon the requests contained therein.

"The Consistory, therefore, protests against this action of the Classis Grand Rapids East, and hereby serves notice upon Classis that in due time and in the proper way it will appeal the case to Synod.

"In the meantime, the Consistory respectfully but urgently requests that Classis interfere no further with what is so clearly none of her business until such time as Synod shall have expressed itself in the matter.

"II. Submitting, however, under protest, the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church considered the contents of the communication received from Classis Grand Rapids East and dated Nov. 4, 1924. To it the Consistory respectfully submits the answer following hereinafter.

"A. There is, evidently, a difference of opinion between Classis Grand Rapids East and the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church with regard to the proper interpretation of the decisions and acts of the Synod of 1924 with respect to the teachings of the pastor of the Eastern Ave. Christian Re-

formed Church, the Rev. H. Hoeksema. The difference concisely stated appears to be as follows:

"1. Classis contends:

"a. That the only matters that were properly before Synod 1924 are the 'doctrinal issues involved in the Common Grace Controversy.' (Communication, page 1.)

"b. That disciplinary procedure could not be followed and disciplinary action could not be taken by Synod, since this was not properly before Synod, seeing that disciplinary action must be exercised by the Church judicatories in the order of consistory, classis and synod and not vice versa. (Communication, p. 1.)

"c. That Synod fully 'sustained the protests against the teachings of the Rev. H. Hoeksema in re the three points' (Communication, p. 1.)

"d. That 'Synod left it to the Consistory to enforce the doctrinal decrees of Synod,' (Communication, p. 1.)

"2. The Consistory of Eastern Ave. contends:

"a. That the matters that were properly before Synod of 1924 and upon which said Synod was in duty bound to act and did act were not only the doctrinal issues involved in the Common Grace Controversy, but also definite complaints lodged against the teachings of the Rev. H. Hoeksema, requests that he be required to retract his teachings and that he should be disciplined even to suspension from office and deposition in case he should refuse to submit.

"b. That Synod was very well aware of the fact that these matters regarding disciplinary procedure in the case against Rev. H. Hoeksema were properly before its body, since they had been appealed from the Consistory to Classis and Classis to Synod, and, therefore, could be dealt with by Synod in full conformity with Art. 30 of the Church Order.

"c. That Synod did not fully sustain the protests against the teachings of Rev. H. Hoeksema in re the three points, neither with regard to the material and doctrinal contents of these protests, nor with regard to the demand for disciplinary procedure contained in them.

"d. That there is not a single item of proof in the Acts of Synod, 1924, for the contention that Synod intended to leave the enforcement of disciplinary rules to the minor assemblies. On the contrary, there is an abundance of evidence that Synod did not intend disciplinary action whatsoever.

"e. That, therefore, the entire case having been appealed to Synod, 1924, and said Synod having ruled in the matter, the case is a closed one, and no minor assembly possesses the right to lodge the same complaints anew. This is in conformity with Art. 46 of the Church Order: 'Instructions concerning matters to be considered by major assemblies shall not be written until the decision of previous synods touching these matters have been read, in order that what was once decided be not again proposed unless a revision be deemed necessary.'

"f. It is not the Consistory of the Eastern Ave. Christian Reformed Church, but Classis that is not satisfied with the decisions of Synod in re the teachings of the Rev. H. Hoeksema. And, therefore, if Classis desires a revision of said decisions of said Synod, Classis must appeal and send an overture regarding this matter to Synod."

(To be continued)

H. H.

NOTICE

The Board of the Reformed Free Publishing Association hereby gives notice to its membership that the annual meeting of the association will be held September 8th at 7:45 P. M., in the basement of the Fuller Ave. Prot. Ref. Church.

A program has been arranged. An opportunity will be given to pay membership fees.

The association must elect five board members from the following list of ten brethren nominated by the board:

Sidney Bylsma
G. De Jong
Peter Dekker
R. Doezema
B. Elhart
J. Hoffman
D. Swieter
F. Sytsema
Rine Timmer
M. N. Vander Wall

The Board.

GOD'S GRACE SUFFICIENT

Thy grace, O God! is sufficient
To carry us through the dark day.
Thy face, O Lord! looking on us
Will drive all the storm clouds away.
Thy grace, with our trust in thy promise,
Will make our load easy to bear.
Then smile on us, Lord! in thy mercy
That we these great blessings may share.
Thy grace, O God! is sufficient
Bravely to weather the storm.
And though the dark clouds gather round us;
We'll see the bright rays of the morn.
Though death casts its shadows about us,
And threats our frail bark to destroy,
Our eyes will look steadily upward
And beam with thy heavenly joy.

QUESTIONS

A. P. of G. R., Mich., writes us:

"Undersigned, although not a member of a Prot. Ref. Church, being affiliated with the Chr. Reformed Church, is nevertheless interested in the solution of the so-called "common grace" problem, which, to my mind, is still a problem. Of all the articles I have read and of all the speeches I have heard on it, I have never heard a treatment of the following points:

"a. God *demands* of all men that hear His Word conversion and faith; does God sincerely mean this demand? If so, how does he mean it?

"b. Does every human being owe to God thanks and appreciation for health and strength and other natural gifts received? If so, why?

"c. Is it God's will, that we obey Him at all times? If it is, does this not conflict with the fact that everything happens according to the will of God?

It seems to me that a clear explanation of the above points would give me a better understanding of the issue than what I have attained thus far. Would you be so kind as to write me a brief reply explaining the above three points? If this is not asking too much I look forward to an elucidating answer."

Answer:

1. I do not know how many articles Mr. P. has read on the question of "common grace," which to his mind is still a problem. And I do not know how many speeches he heard on the subject. But surely, the material presented in these questions has been treated repeatedly in the Standard Bearer, and if Mr. P. read all that was written on it in the past, I have little hope that even an elucidating answer to his questions will be of much avail to him.

2. If, after his own church solved the "common grace problem" in the declarations of the "three points," it remains still a problem to the mind of Mr. P., and he is still a member of the Chr. Ref. Church, why does he not turn to the editor of *The Banner* or of *De Wachter* with his questions. Is it not more natural to seek light with one's own leaders first, rather than with those that have been cast out by them as heretics and this because of the very "problem" on which Mr. P. seeks light? I for one would be very much interested to know how his own pastors would answer these questions in the light of the three points of 1924.

3. If the answer we give to the above questions is, indeed, elucidating will it create within the heart and mind of Mr. P. a sincere resolution to cease considering "common grace" a problem, to uphold the truth that grace is at all times only for God's people, even if he should have to break with the Christian Reformed Church because of his conviction and stand?

4. The truth, that grace is never common, but always particular, does not depend upon elucidating answers to questions we may raise, but upon the clear testimony of the Word of God from beginning to end. This must be accepted first. If, then, some matters are not clear to us and raise questions to our mind, we may try to answer them. But whether we can or cannot answer these questions of our own mind, the truth stands: grace is for God's people only.

And now the answers to Mr. P.'s questions:

a. God's demand of conversion and faith is the same as His unchangeable demand that all men must serve and glorify Him. This God demands of all men. And, of course, God is sincere in this demand, for He is always sincere. He means this in the sense that He maintains His sovereign will of righteousness and holiness over against the sinner. He cannot deny Himself. And it would be denying Himself, His very Godhead, if He could permit the sinner to depart from His ways with impunity. But He does not mean this in the sense that He will give to all sinners grace to comply with this demand.

b. Every human being certainly owes to God thanks and praise, not only for natural things and health and strength, but for all that he is and has, for his very being and existence. And this because God is God, He is worthy to be praised and extolled in all His glorious virtues, and all existence finds its purpose only in the glorification of the Most High. That the ungodly does not do this, that by sin he turns this purpose of all existence into its very opposite, that is his sin.

c. The ethical will of God's righteousness and holiness that all obey and glorify Him, does not conflict with the will of His counsel, according to which God works all things Himself. For, it is the clearly revealed will of God's counsel that also that should be which God hates, in order that He might the more gloriously reveal, that He is a light and there is no darkness in Him.

H. H.

AAN DE LEZERS

Met dit nummer verschijnt ons blad weer in zijn vol formaat van vier en twintig bladzijden. Dat de vorige twee nummers in half formaat verschenen, had zijn oorzaak in niets anders dan in de begeerte van de redacteurs Dss. Ophoff en Hoeksema, om enkele dagen vacantie te hebben en dan ook ontslagen te zijn van hun geregelden persarbeid. Op eene vergadering van de redactie werd daarom besloten, om twee nummers in half formaat uit te geven. Dit is ook de reden, waarom Ds. H. Hoeksema voor dit nummer dubbel schreef en Ds. Ophoff niets.

De Redactie.